VI. évfolyam, 9. szám

1950 február 23

Ludas Matyi

70 fillér

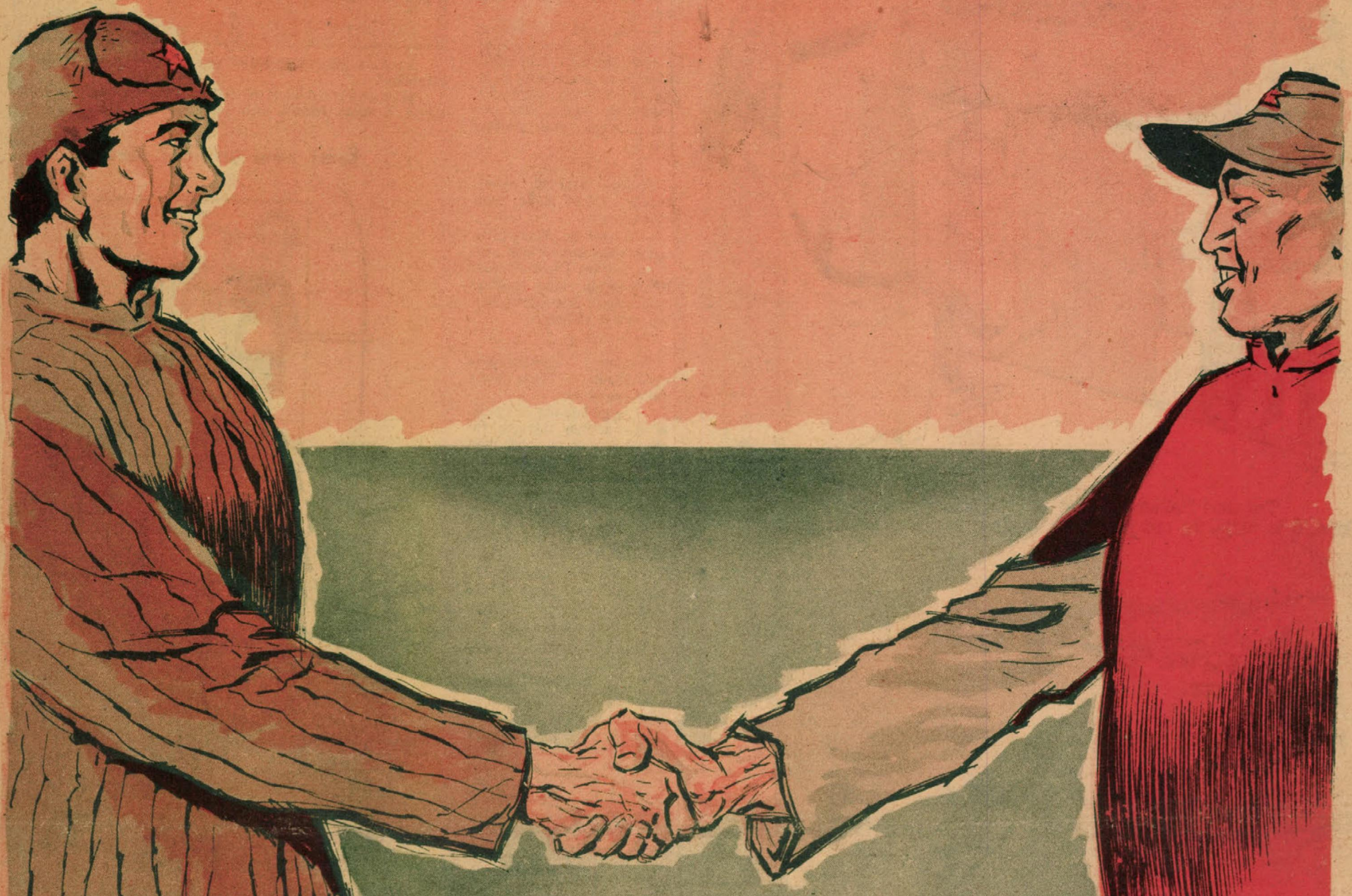
CSANG-KAJ-SEK
TRUMAN

A nagy kézfogás

Csangkájsek: Elnök úr! Nézzen oda! Most mi lesz velem?
Truman: Magával? Velem mi lesz!

RAJZOLTA:
PÁLYIJENŐ

VOGELER VALL

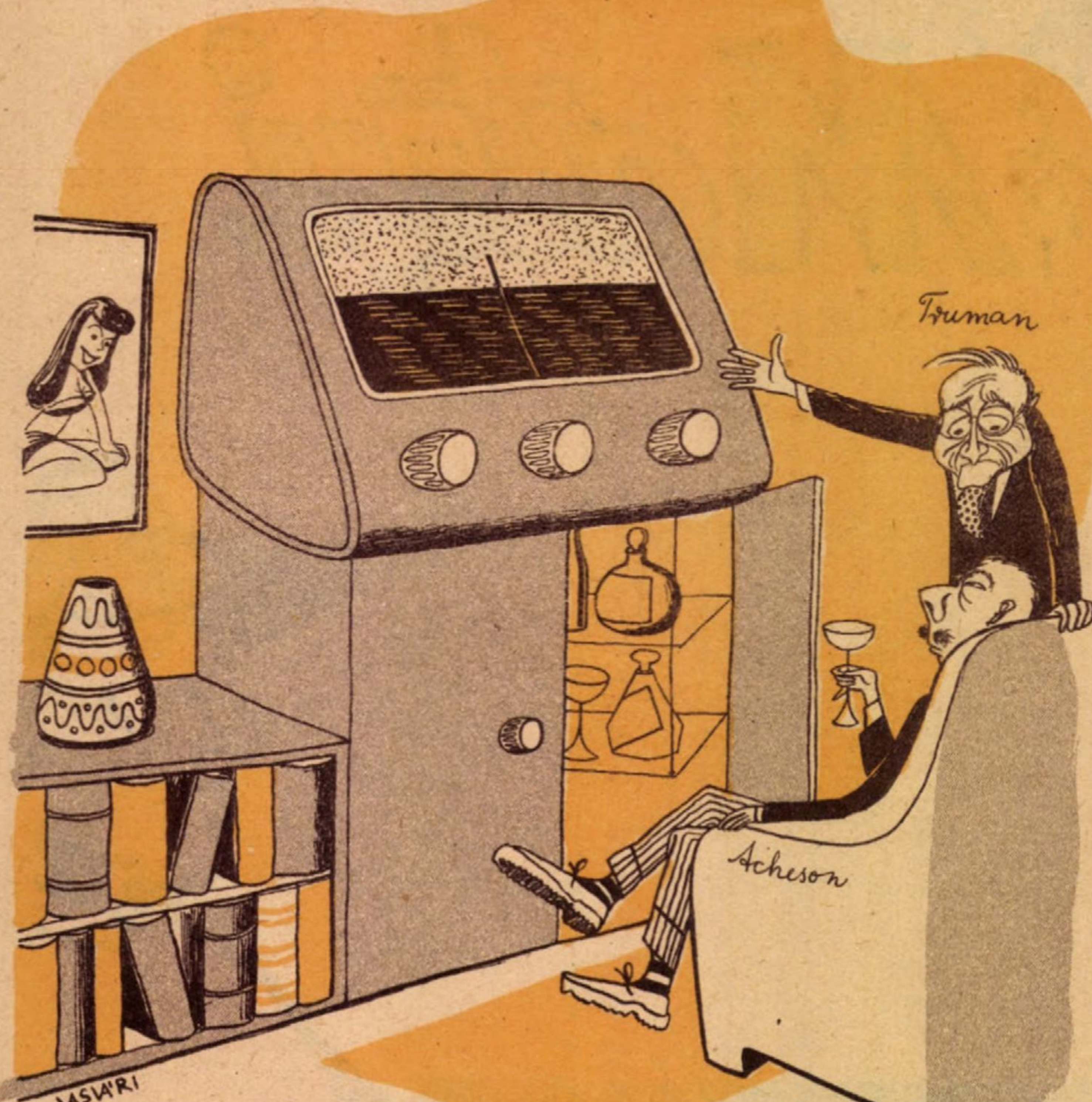

Truman: Hallatlan! Mint egy pletykás vénasszony! Én tudom, hogy kém, ő is tudja, de mit kell azt a magyar hatóságoknak is tudni?

Egy elnök kalandjai 6 nyilatkozatban

1.

Truman nyilatkozata a Tőkés Nyúz munkatársának:

— Ma hétfő van, ezt felelősségem teljes tudatában mondom. A bányászsztrájk holnapra le lesz törve.

2.

Truman újabb nyilatkozata a Tőkés Nyúz munkatársának:

— Ma kedd van. Tegnap valóban kijelentettem, hogy a bányászsztrájkot holnapra letöröm és ezért helyt is állok. Ma azonban, mint köztudomású, egész nap ma van, holnap csak holnap lesz.

3.

Truman legújabb nyilatkozata a Tőkés Nyúz munkatársának:

— A szén és villany híján szűkölködő newyorkiak számára érdekes közlésem van: Nebraskában, mint megbízható helyről értesültem, kétfejű borjú született.

4.

Truman legeslegújabb nyilatkozata a Tőkés Nyúz munkatársának:

— Aggodalomra nincs ok. A sztrájk már tulajdonképpen le van törve, csak még folyik és nem akarják abbahagyni.

5.

Truman leglegeslegújabb nyilatkozata a Tőkés Nyúz munkatársának:

— Köpjön szembe, ha holnapra nem szűnik meg a sztrájk.

6.

Truman legeslegeslegeslegújabb nyilatkozata a Tőkés Nyúz munkatársának:

— Várjon, előbb hadd törüljem meg a szememet. Nos, megsúghatom magának, ott tartunk, hogy egyetlen tollvonással meg tudnám szüntetni a sztrájkot. Csak a lemondásomat kéne aláírni...

A létszámfelduzzasztás oka

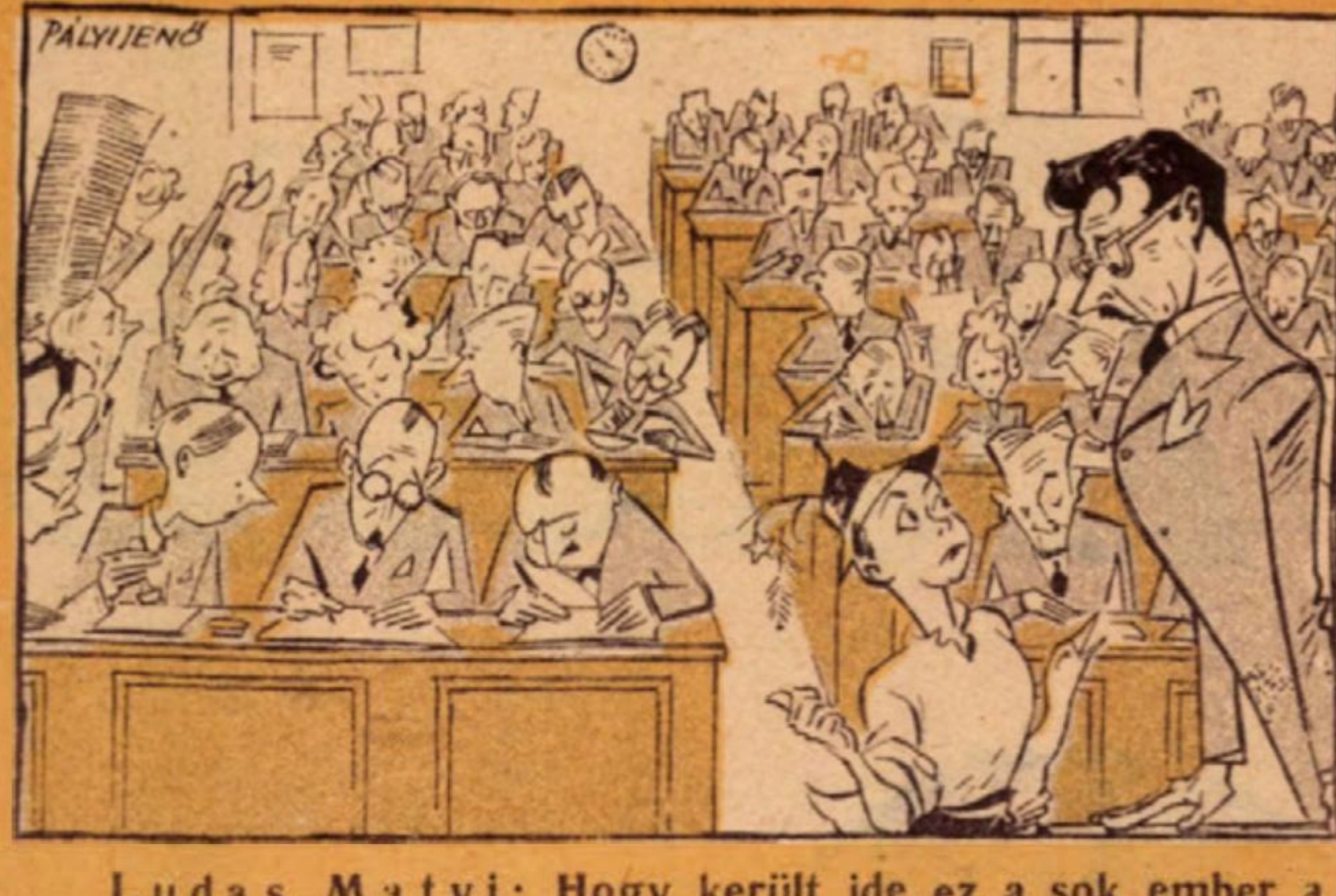

Ludas Matyi: Hogy került ide ez a sok ember a hivatalba?

Hivatalfőnök: A felére szüksége volt a hivatalnak, a másik felének meg szüksége volt a hivatalra.

Ezért nem orrolhat meg

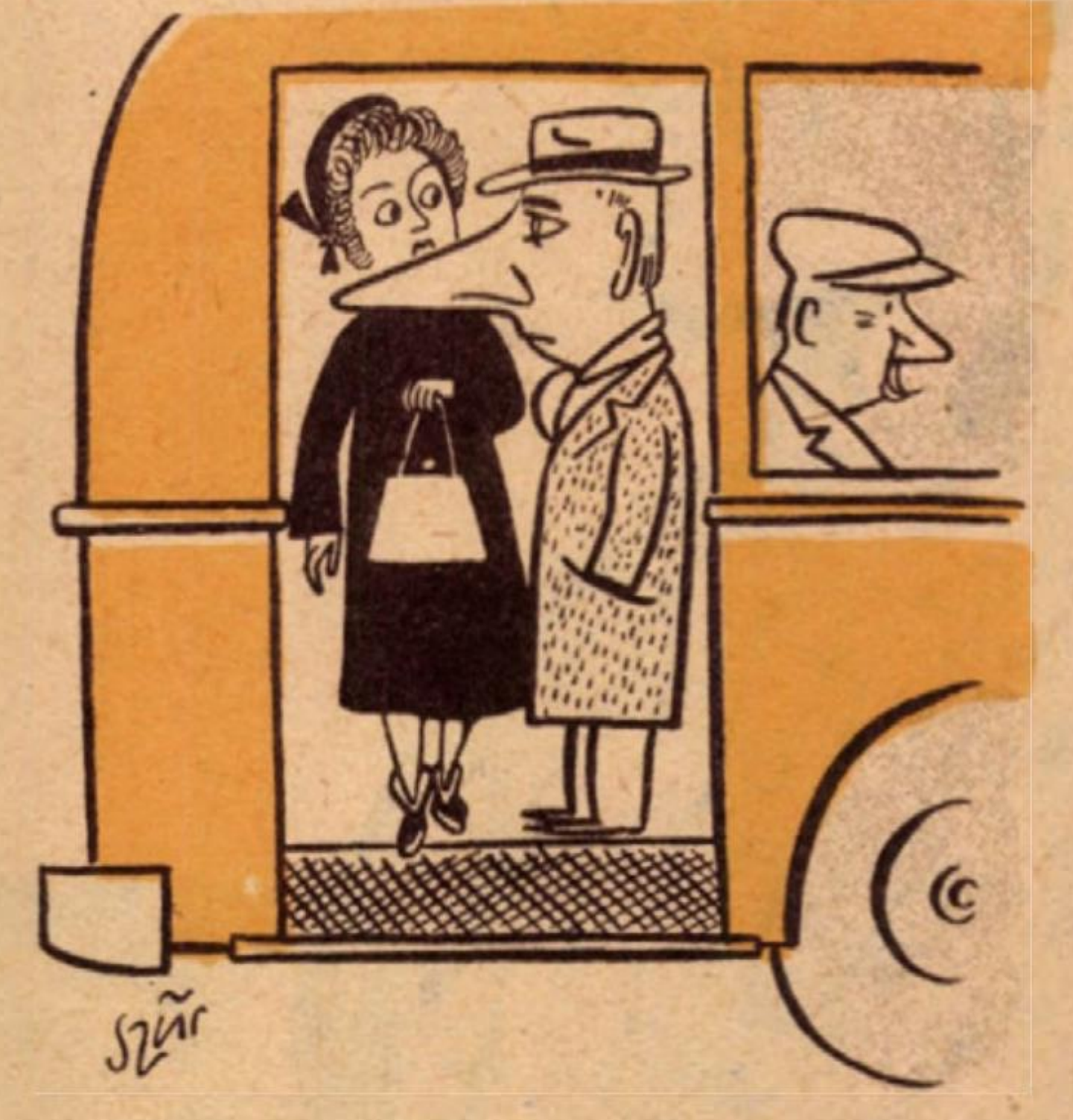

— Bocsánat, uram, szeretnék leszállni...

Szerencsés kísérlet

Operaházunk egyik tagja arról is nevezetes, hogy állandóan meg van sértve valami miatt. Egyik kollégája, aki már ismeri az illetőnek ezt a legtöbbször indokolatlan érzékenységét, egy nap elhatározta, hogy kipróbálja. A társalgóban bűntudattól megtört arccal lépett nagynevű kollégájához és így szólt:

— Nézd kérlek, nem szándékosan történt. Én ártatlan vagyok az egész ügyben.

— Tudom, kérlek — felelte a megszólított —, de azért hidd el, nagyon bántott a dolog.

Álomnak is különös

Hogyan, hogy nem, Julis, a főzőmindenes, csakugyan elrontotta a rakottkáposztát. Túlsok zsírt tett bele, az volt a baj. Úszott a zsírban az étel. Még tálalás előtt leszedte ugyan a tetejét, de a zöme azért csak bennemaradt.

A nagyságos asszony majd megpukkadt mérgében s miközben bevacsorázta a rakottkáposztát, arra gondolt, hogy kirúgja a Julist. Amúgyis torkig van vele, mert szakszervezeti napokra jár a nyavalyás, meg nem vállal munkát a kollektívben előírt időn túl. Kirúgja, ki bizony.

Ezekkel a gondolatokkal tért nyugovóra nem sokkal vacsora után. S nem sokkal azután, hogy lefeküdt, álmodni kezdett. Azt álmodta, hogy Julis áll előtte kabátban, fejkendővel, s kofferral a kezében.

— Hát Julis fiam — mondta közönyösen — a holmiját már átnéztem, adja ide a könyvét, hogy beírjam, amit kell, aztán mehet.

Julis odaadta a könyvet, a nagyságos asszony kitöltötte a megfelelő rovatokat, beírta, hogy „egészségesen távozott” — azzal visszaadta a könyvet és várta a kézcsókot. De nem az következett.

— Kérem a nagysága könyvét — mondta Julis.

— Mit mond lelkem? Hogy mit?

— Jaj, hát el tetszett felejteni, hogy nagyságakönyv is van már, nemcsak cseléd-könyv?

A nagyságos asszony csak nézett.

— Nem volt az úgy helyes — folytatta Julis — hogy csak a cselédnek volt könyve. Az ember sohase tudta, kihez állt helybe. Amióta megvan az a rendelet, hogy a cseléd is beír a nagysága könyvébe, mikor kilép, mégis tudja az a szegény lány, hogy kihez, miféléhez áll be szolgálni. Mert ugyebár én most beírom, hogy itt szolgáltam, ekkortól eddig, a nagysága kiszekálta a belemet, s végül azt, hogy a nagysága egészséges volt, amikor elmentem.

— Maga megbolondult lelkem... — mondta a nagyságos asszony s nevetni próbált, de sikertelenül. — Miket beszél itt össze-vissza?

Julis csak mondta tovább a magáét:

— Hallom, hogy a Háztartási Alkalmazottak Szakszervezetében a lányok már csak olyan helyre szegődnek el, ahol a nagyságának hosszú bizonyítványai vannak.

A nagyságos asszony ordítozni kezdett. Erre bejött a férje a szomszéd szobából és felébresztette.

— Rosszat álmodtál? — kérdezte a feleségétől.

— Elég rosszat — mondta az asszony s elhatározta, hogy nem meséli el a részleteket, mert amilyen fecsegő alak a férje, itt is, ott is elbeszéli és a végén azok a kommunisták még megcsinálják azt a könyv-dolgot.

Tabi László

Úttörők védik a parkokat

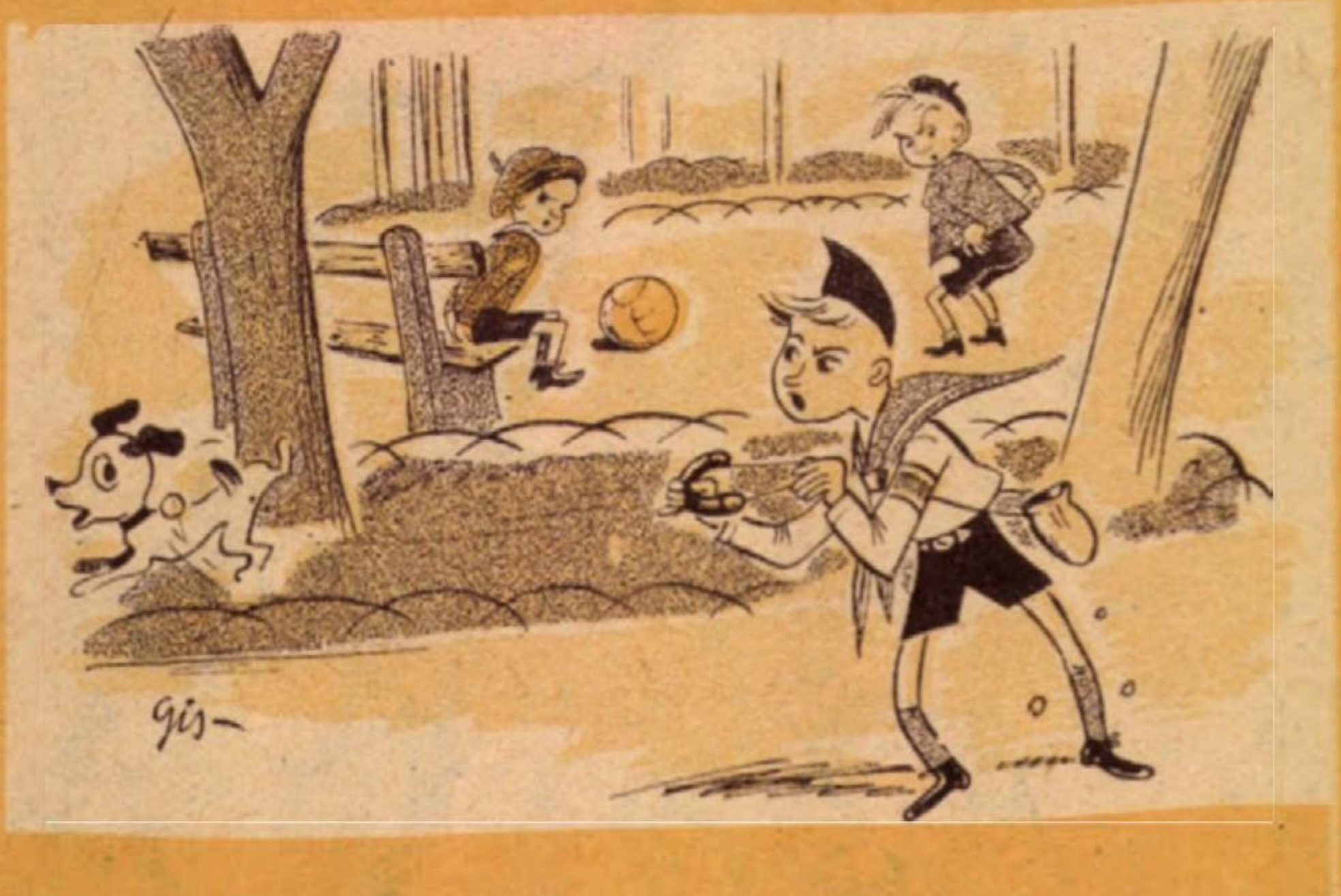

— Hé! Van neked öntözési engedélyed?

Két notórius későnjövő, aki megjavult

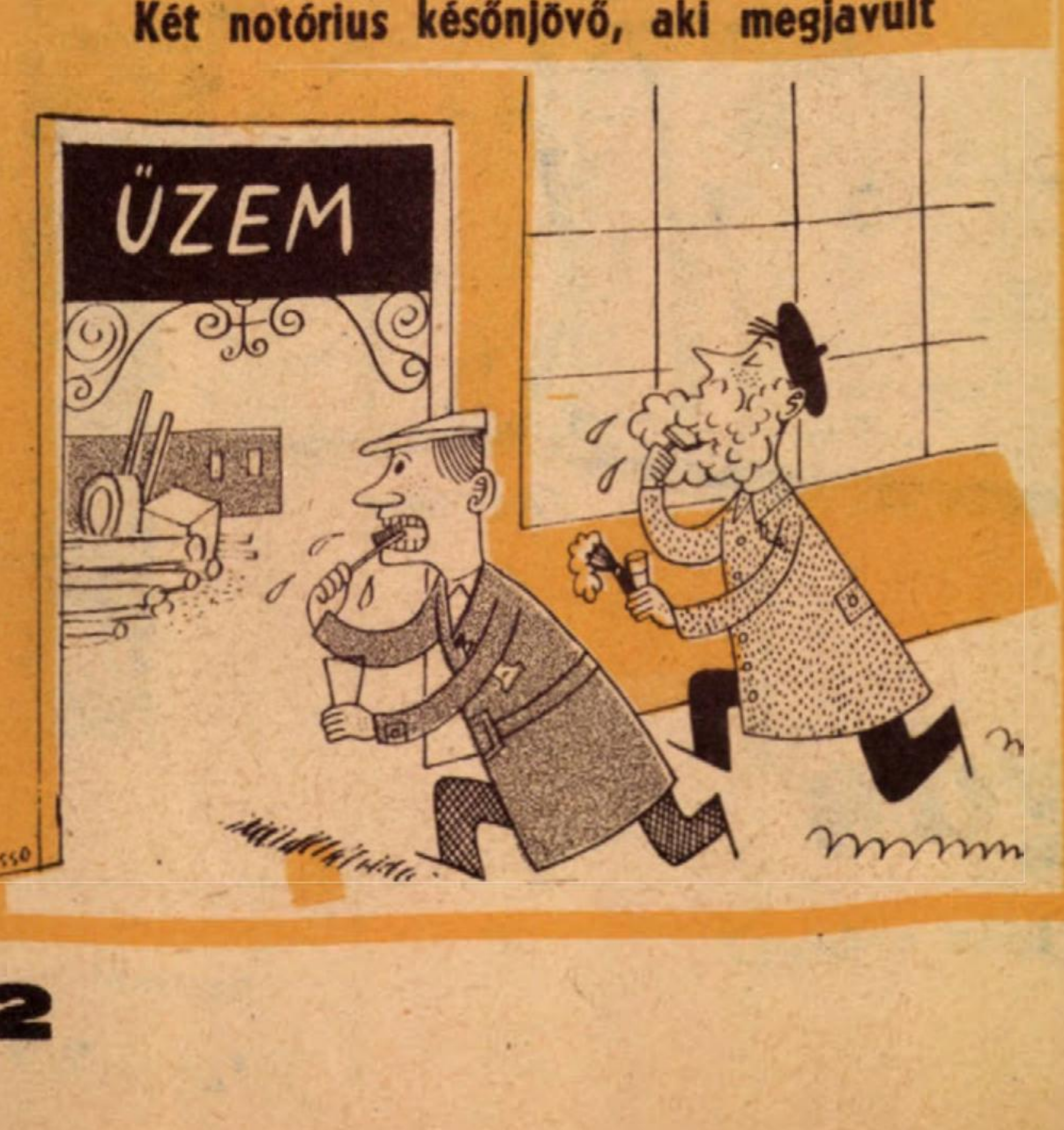

Szerelem Granadában

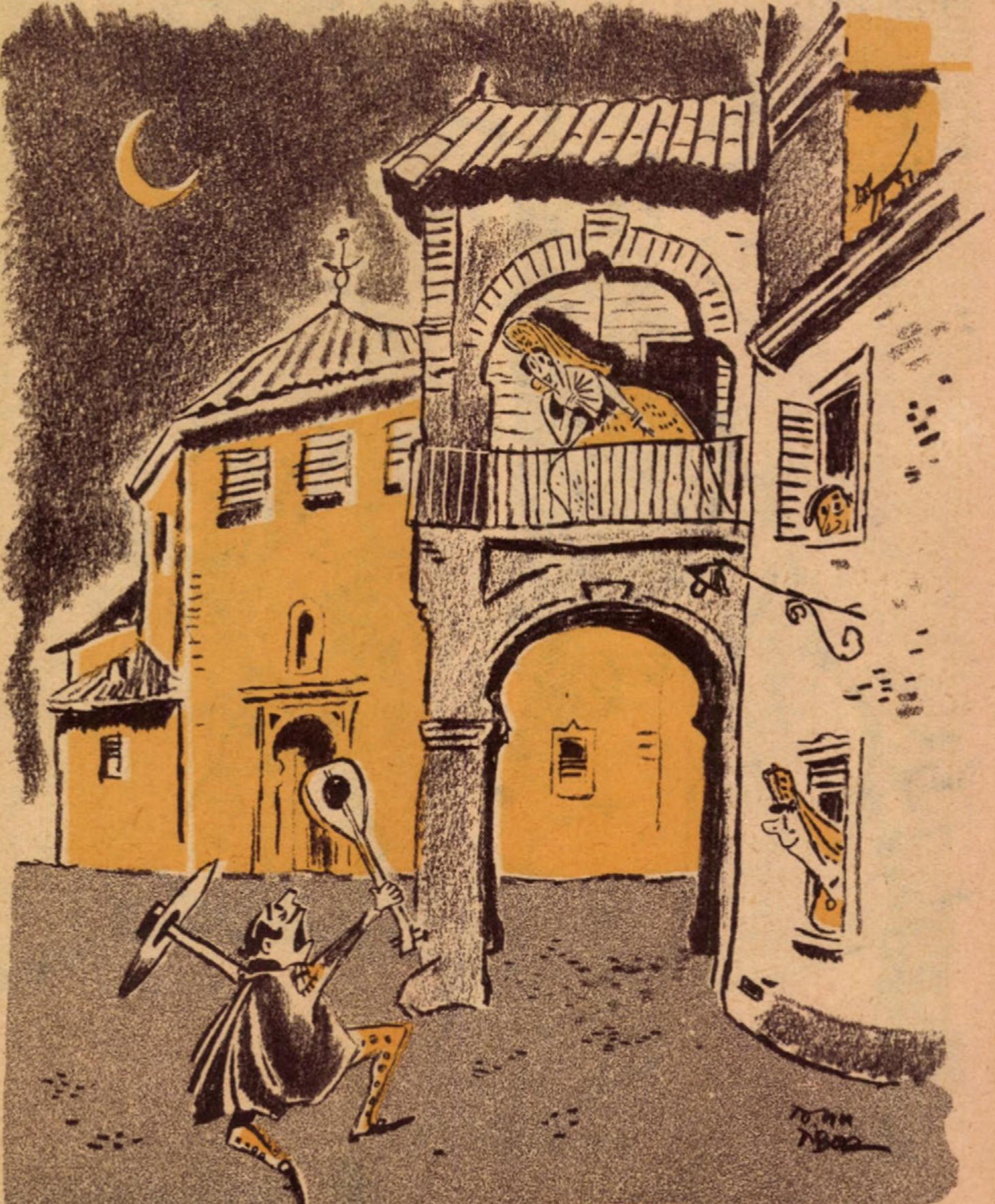

— Ah, Mercedes, hallgass meg engem, jó hírt hozok!

— Beszélj, José, ne idegesíts! Csak nem esett egy tégla a Franco fejére?

Nyugati hintapolitika

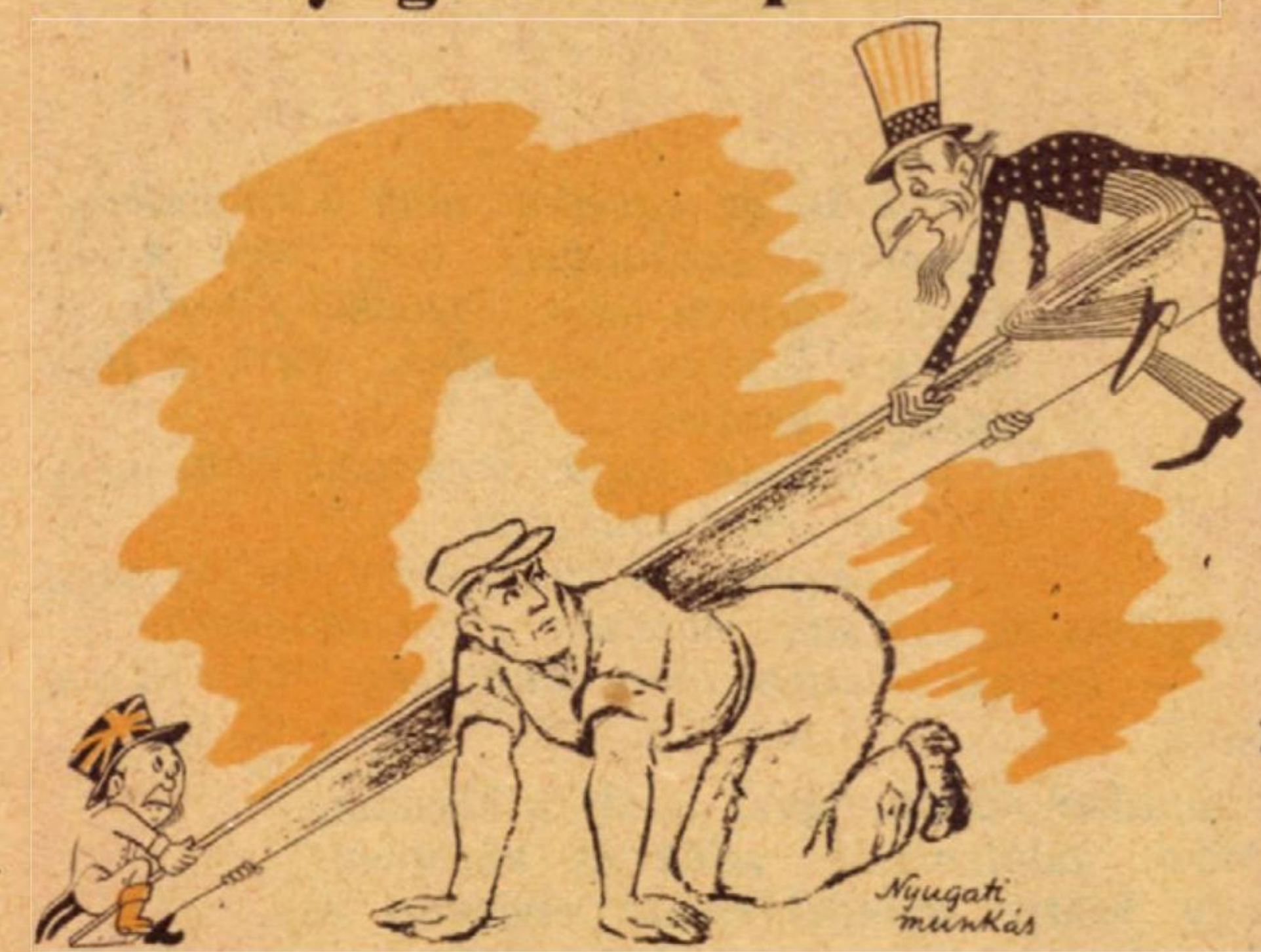

Nyugati munkás: Most még vitatkozhatnak, hogy melyik van felül — de ha egyszer felkelek!...

A bürokrácia felszámolása

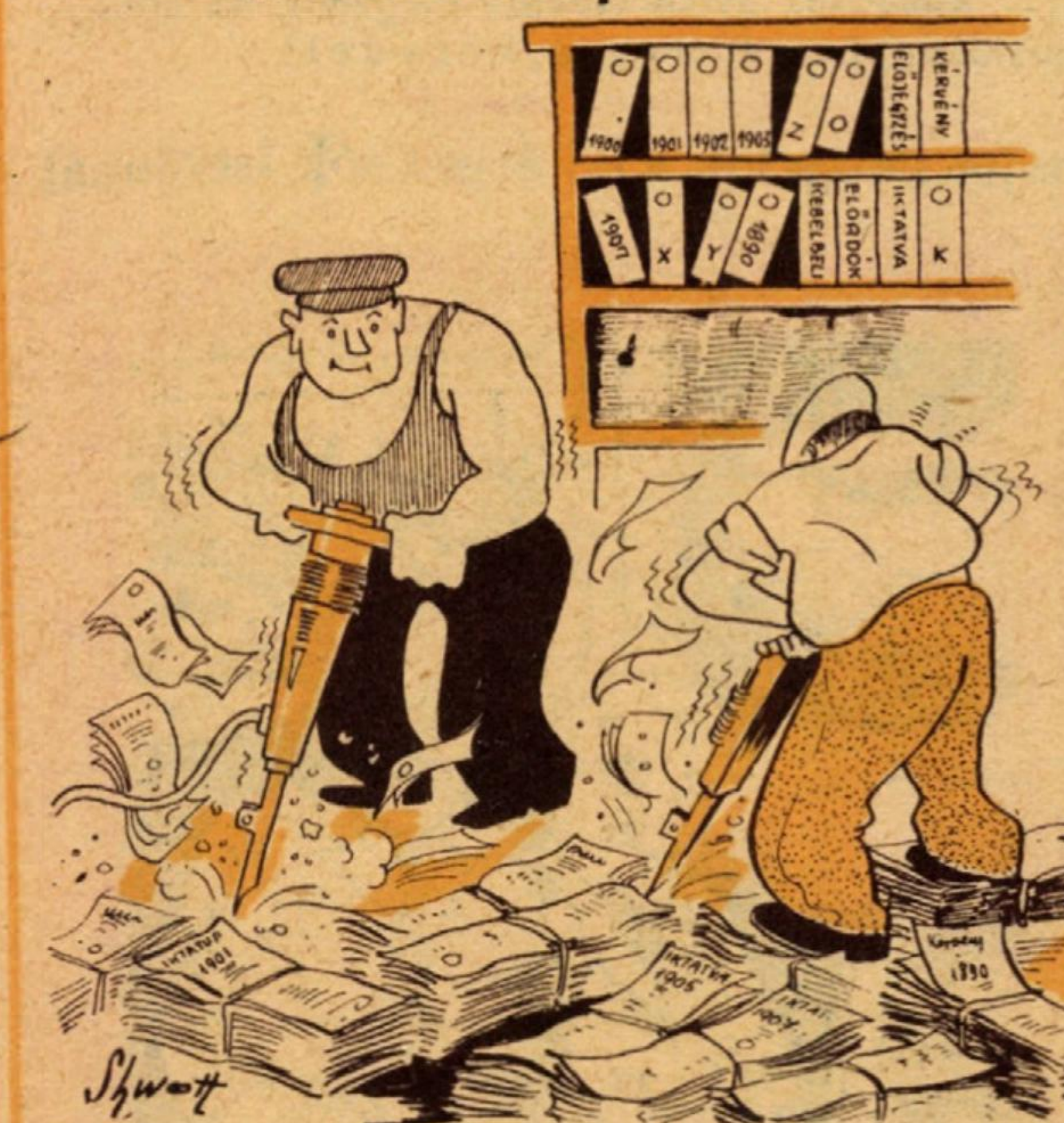
1900 1901 1902 1903 N O ELŐJEGYZÉS KÉRVÉNY
1907 X Y 1890 ELŐADÓK IKTATVA K
IKTATVA 1901
IKTATVA 1905
1890
Schwott

— Egy kicsit meg van kövesedve, de fog ez menni, elvtárs!

A szerelem csodát művel

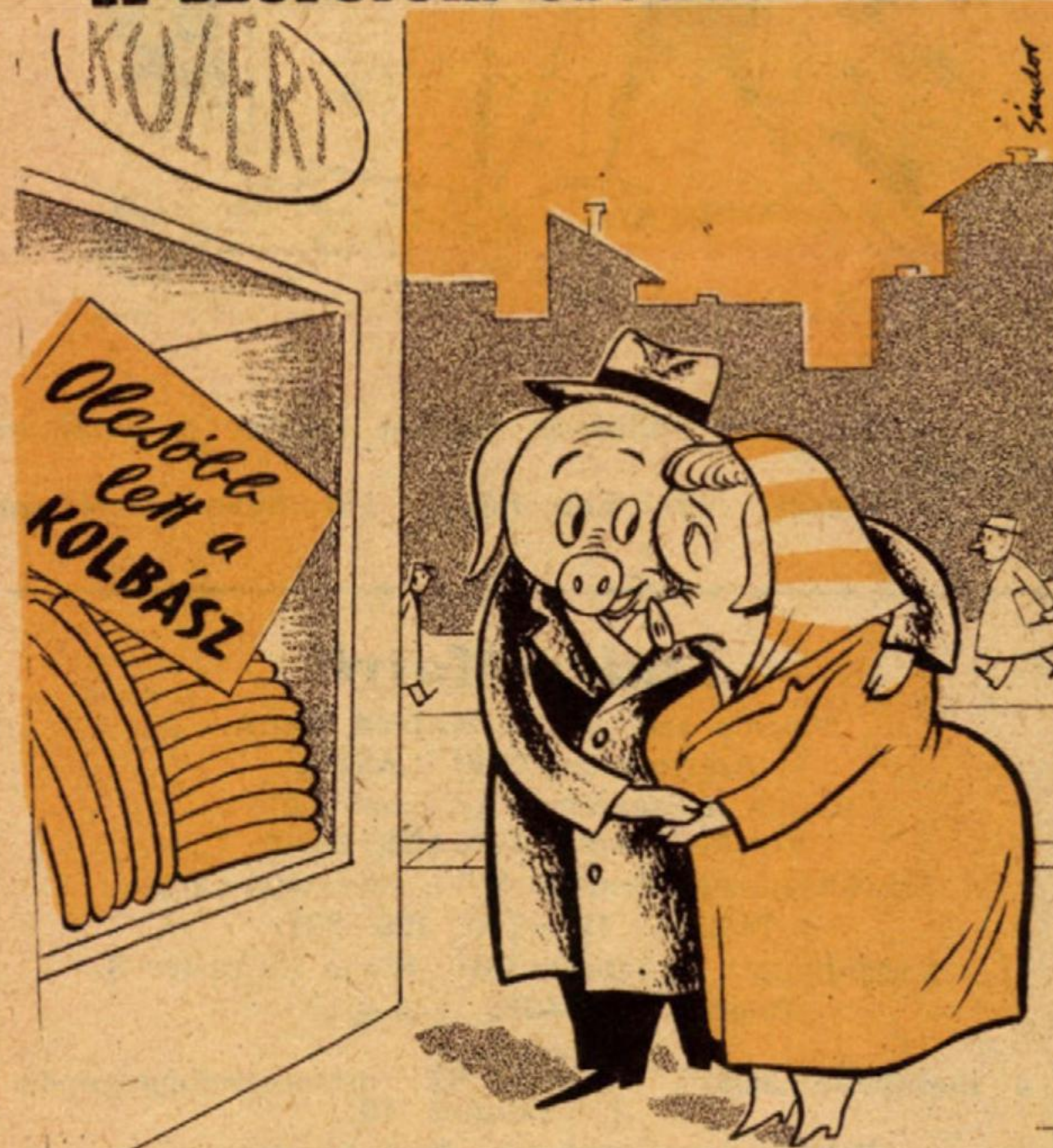

— Ne búsulj, drágam, te azért épp oly drága maradsz nekem, mint eddig.

Truman kedvenc érveire támaszkodva

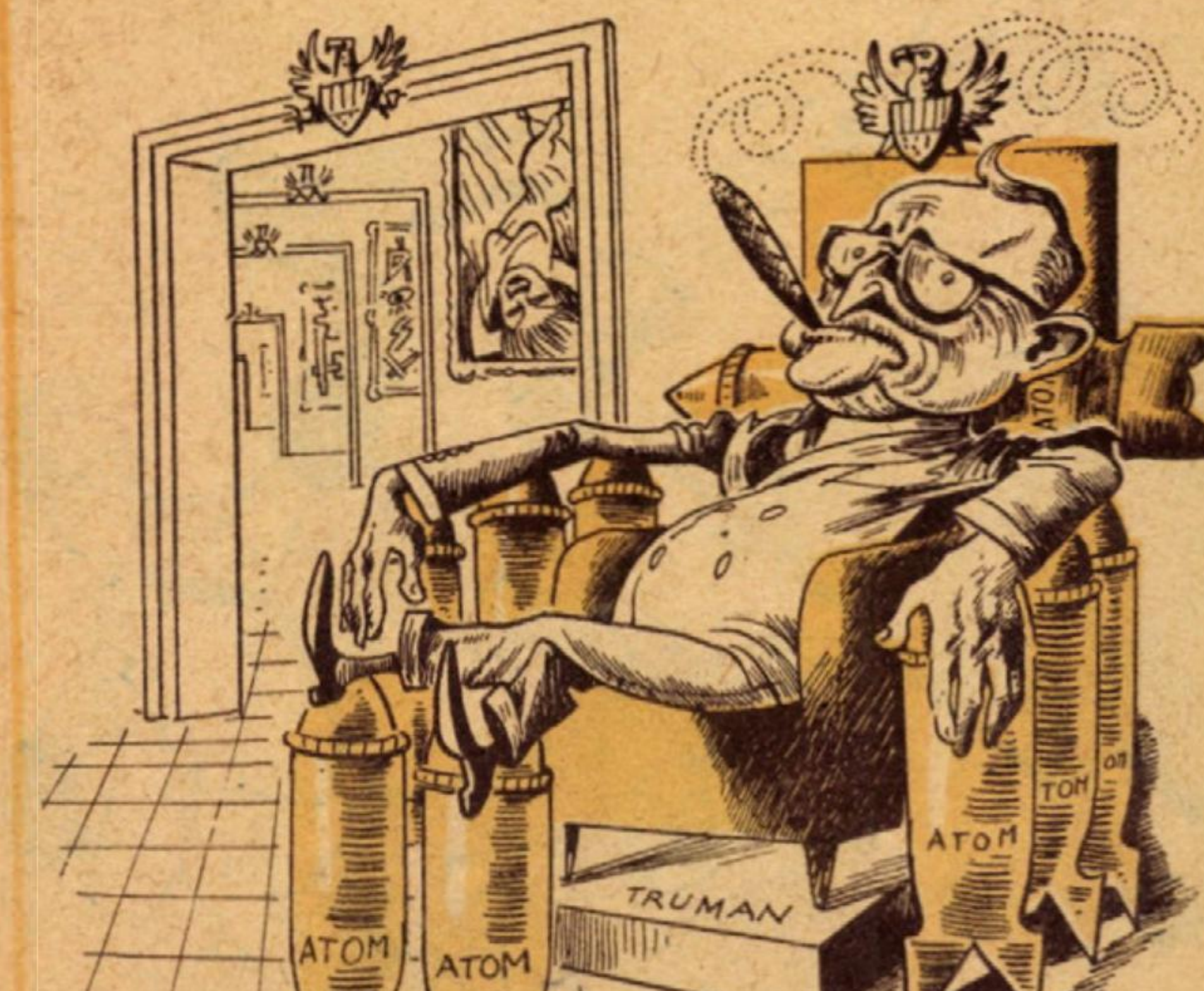

Riadt nyúl és faji türelem

Tegnap este nehéz napi munkám után kinyitottam a rádiót, hogy meghallgassam kedvenc humoros műsorszámomat: „Amerika Hangját", mely már nem egyszer üdítette fel fáradt testemet-lelkemet a jóízű kacagás adományával. Ezúttal a következő okosságokkal lettem gazdagabb:

A Vogeler-ügy tárgyalása megkezdődött Budapesten — mondta a szuggesztív hangú szpiker — s így ismét tanúi lehetünk egy ördögien megrendezett színjátéknak, amely rendszerint úgy folyik le, hogy a vádlottakat elővezetik, azok bevallják bűnüket és aztán elítélik őket, tekintet nélkül állampolgárságukra, vagyoni állapotukra és arra, hogy milyen arckrémet használnak. Sőt, még azt sem veszik tekintetbe ezek a nemzetközi jogról megfeledkezett bírák, hogy maguk a vádlottak mennyire szeretnék, ha felmentenék őket. Ez ismét kíméletlen arcultiprása annak a civilizációnak, amelyről Amerika Hangja annyi sok szépet szokott mesélni.

Másodszor azért is ártatlan Vogeler Róbert, mert nem bűnös. Ez csak logikus és aki ezt nem látja be, annak nincs érzéke a logikához, amely a civilizációnak egy alkatrészét képezi. Miért kémkedett volna Vogeler? Mi gyűlöljük a magyar Népi Demokráciát és Vogeler bevallotta, hogy kémkedett. Tehát nem kémkedett, ez is logikus.

Harmadszor már csak azért is ártatlan Vogeler, mert vallott és tudvalévő dolog, hogy aki Magyarországon vall, az mindig ártatlan. Ugyanis a vallomást Magyarországon rendszerint kicsikarják a vádlottból. Ez Vogeler esetében is a szokott módszerrel történt: Vogeler Róbertet elkezdték kérdezgetni s ő úriember lévén, felelgetett a kérdésekre. Ezt ők ördögi módon előre tudták és ezzel kényszerítették vallomásra ezt a derék amerikai úriembert.

Ártatlan továbbá Vogeler azért is, mert többen megfigyelték, hogy vallomását egyhelyben ülve tette meg, holott Bécsben élő felesége úgy informálta a sajtó munkásait, hogy férje igen fürge ember, aki ha beszél, fel-alá futkos és ujjaival pattintgat. Most azt kérdezzük: miért nem szaladgált a vádlott a bíróság előtt vallomása közben és miért nem pattintgatott? Mi megmondjuk: mert meg volt félemlítve. Egyik amerikai tudósító megjegyezte, hogy Vogeler úgy nézett bíráira, mint egy riadt nyúl. Holott köztudomású, hogy a kémkedéssel és szabotázzsal vádolt emberek normális körülmények között szemébe kacagnak a bíróságnak, vicceket mesélnek és verespecsenyét játszanak a fegyőrökkel. Bizony, kedves hallgatóink, Vogeler Róbert amerikai üzletember meg van félemlítve és amerikai tudósítóink is csak azért táviratozzák, hogy normálisan viselkedik, mert ők is meg vannak félemlítve. De az is lehet, hogy ők az igazat táviratozzák és a távíródrótok be vannak kenve valami ördögi anyaggal, hogy a morzejegyeket az ellenkezőjére fordítsák. Egyébként a külügyminisztérium megbízást adott a budapesti amerikai követségnek, hogy indítson vizsgálatot, vajjon Vogeler Róbert vizsgálati fogsága alatt tudott-e naponta inget váltani és kapott-e a borotválkozáshoz elég meleg vizet. Ugyanis ez a civilizáció legelemibb követelménye, nálunk például a szabad Amerikában minden néger fogolyhoz naponta bejár a pedikűrös, ha kémkedésse van vádolva, akkor pláne naponta kétszer.

Ettől függetlenül New-Yorkban az idén is megrendezzük a testvériség hetét, ami annyit jelent, hogy nekünk mindenki testvérünk, minden embert egyformán keblünkre ölelünk, kivéve a kommunistákat, négereket és szegény kinaiakat, mert azok tudvalevőleg nem emberek. Jelszavunk: vallási és faji türelem, ami anynyit jelent, hogy ha egy négert felakasztunk, annak ezt tűrnie kell.

Ezzel mai adásunk véget ért. Hazafias bánat ellen használjatok hydrogénbombát, kapható minden jobb drogériában

Gádor Béla

Menetközben építik át a Nehézipari Minisztérium több főosztályát

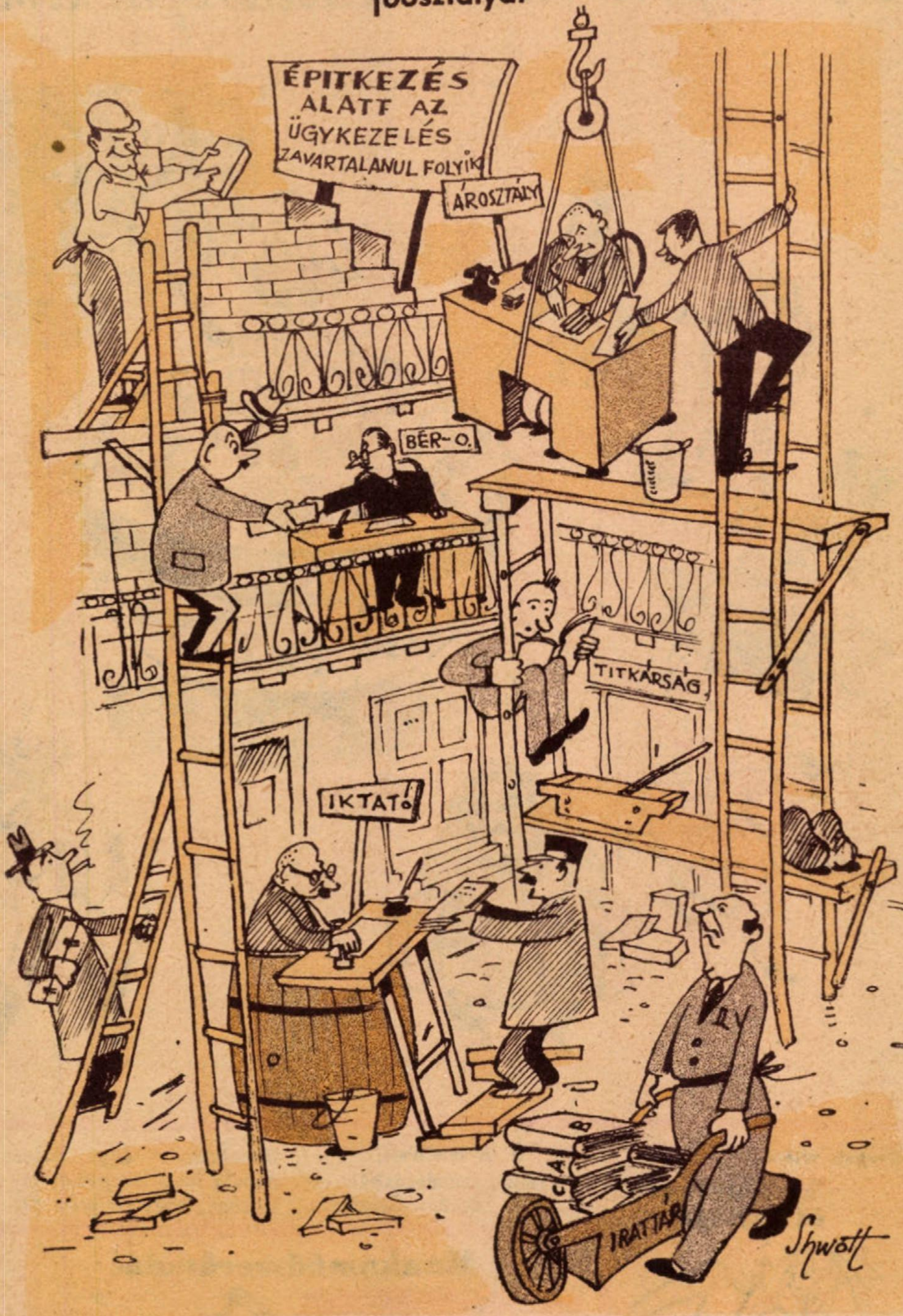

Sztrájkolnak az amerikai bányászok!

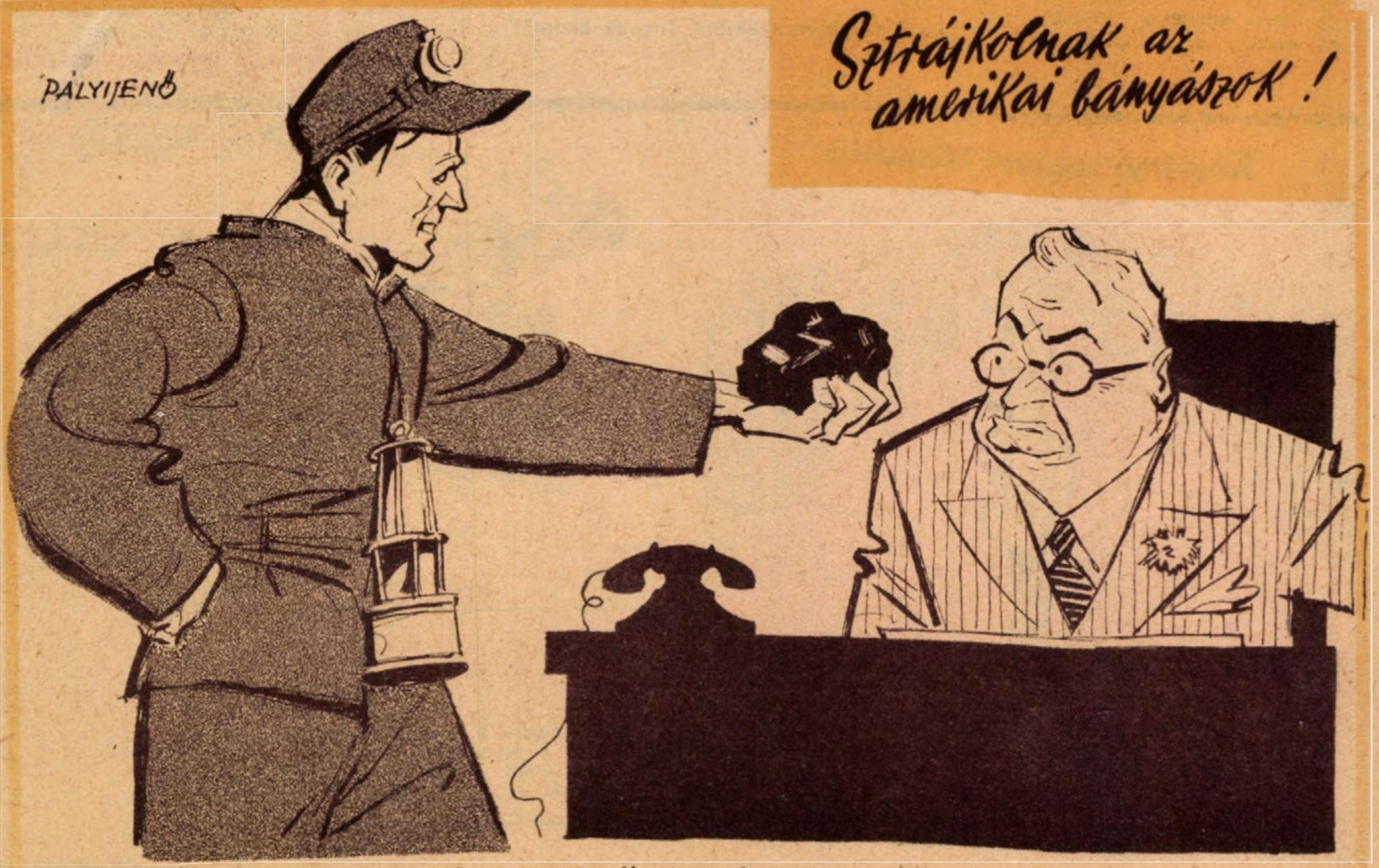

— Jól nézze meg ezt miszter, mert ilyet egyhamar nem fog látni!

Az imperialisták keleteurópai kémközpontja

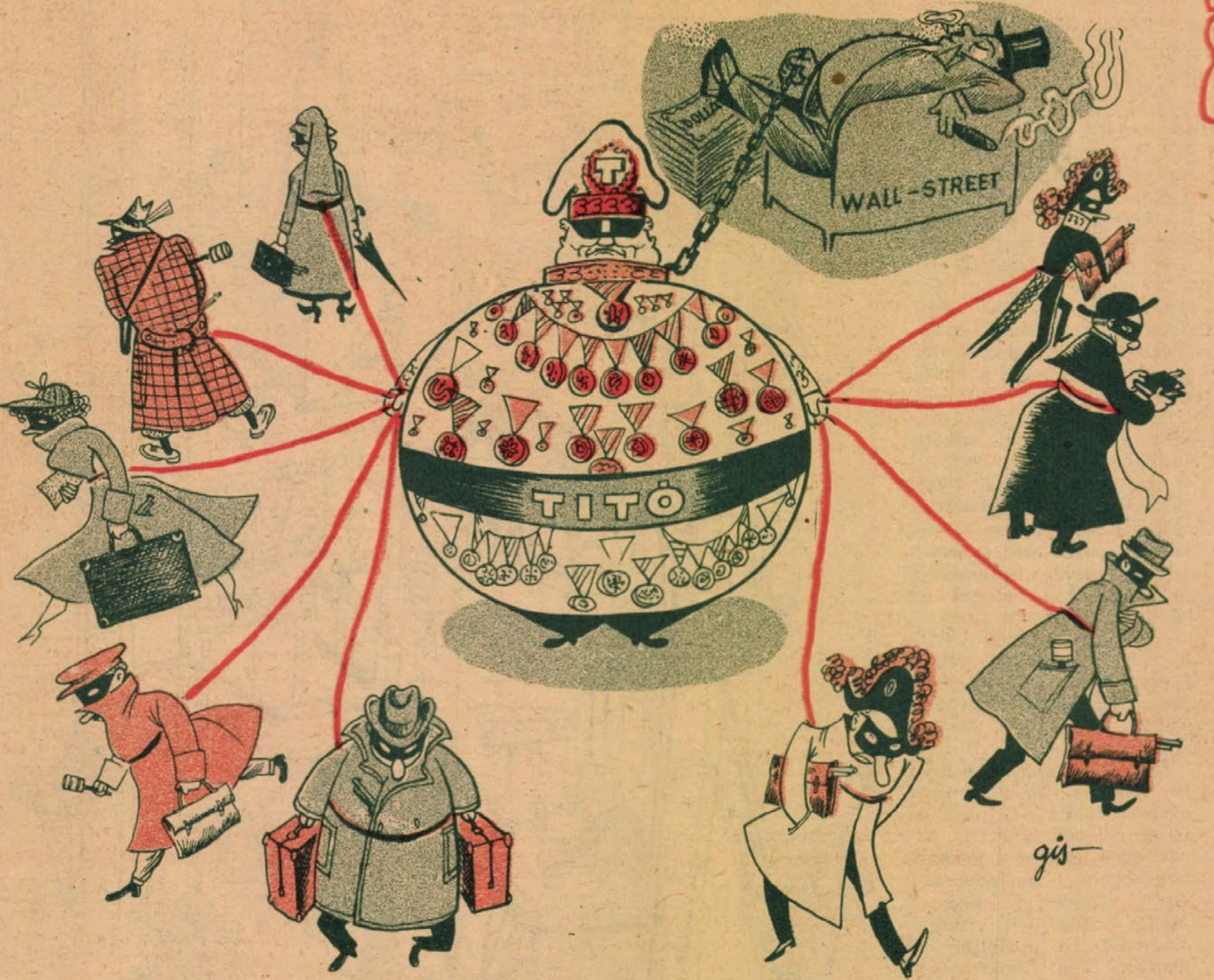

Klárika esetei

Klárika az egyedüli lány a családban. Rengeteg unokafivére van, ezek közül négy a házban lakik, azokkal játszik. A multkor összeveszett velük, mert a fiúk csúfolni kezdték:

— Te lány vagy, szoknyád van, nem lehetsz soha futballista!

Szegényke nem tudta mit csináljon nagy mérgében és dacosan, majdnem sírva odavágta:

— Én azért lettem lány, mert lány akartam lenni!

A multkor édesanyjával sétált a körúton, amikor találkoztam velük és közöltem, hogy Klárit haladéktalanul elviszem a „Vigad az erdő” c. szovjet rajzfilm-sorozathoz. Klári édesanyja nem ért rá, úgyhogy csak mi szálltunk föl Klárival az autóbuszra. Onnan a gyerek aggódva leszólt:

— Anyukám, aztán vigyázz magadra, ha átmégy a kocsiúton, fogd meg a kezedet!

Szovjet látogatók a 85 éves Csók Istvánnál

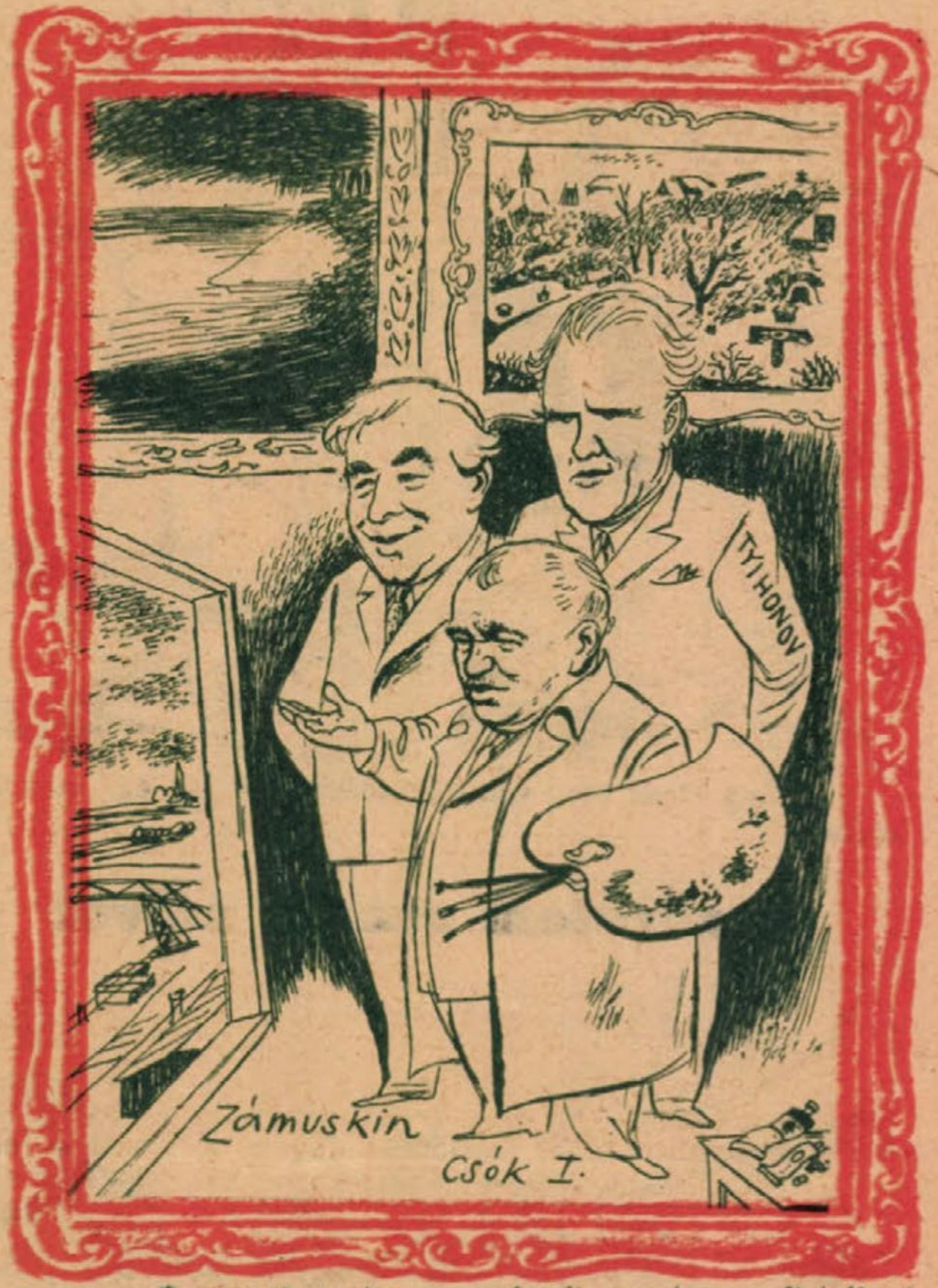

— És most mutasson valamit mester a fiatalkori műveiből.

— Tessék, ezt hetvenéves koromban festettem.

Gergely Miklós:

Az álbetegek öt fajtája

1. A haldokló.

— Jaj, doktor úr, az uram a végét járja! Szívroham, veseroham, tüdőroham, szuronyroham! Nem akarok doktor úr dolgába belebeszélni, de viaszgyertyát és szemfedőt mindenesetre hozzon magával, szegény uramnak, arra van neki a legnagyobb szüksége! Ja, igaz, kilenc óra előtt tessék jönni, mert kilenckor lemegy az uram a kocsmába ultizni.

2. A telefonos.

— Halló, számlázás? Görcs Ulászlót kérném. Szervusz, Görcském, légy szíves mondd meg Dengelegi elvtársnak, hogy öt perc múlva operálják a vakbelemet és a vesémet, csak tíz órára tudok bemenni.

3. A felháborodott.

— Hogy hol fáj? Hogy mit érzek? Hogy nyomásra érzékeny-e? Hát látja kérem, itt tart még ma is a belgyógyászat. A belgyógyászok még ma is csak tapogatnak és kérdezgetnek, ahelyett, hogy egyszerűen kiírnák az embert táppénzre.

4. A bizakodó.

— Halálos beteg vagyok én, doktor úr! Nagyon-nagyon beteg! Tessék? Hogy teljesen egészségesnek talál, doktor úr? Nem baj, majd a jövő héten újra eljövök, talán több szerencsém lesz.

5. A művészies.

— Hrr ... brrr ... krr ... Nm kpk luvugut! Hrem hrpok hrvegőt! Sgtsg! Hehithéh! Gegittyég!

— Ne hülyéskedj, Jani, elment már az orvos.

— Igen, de hátha itt hallgatózik az ajtó előtt.

Munkamódszerátadás

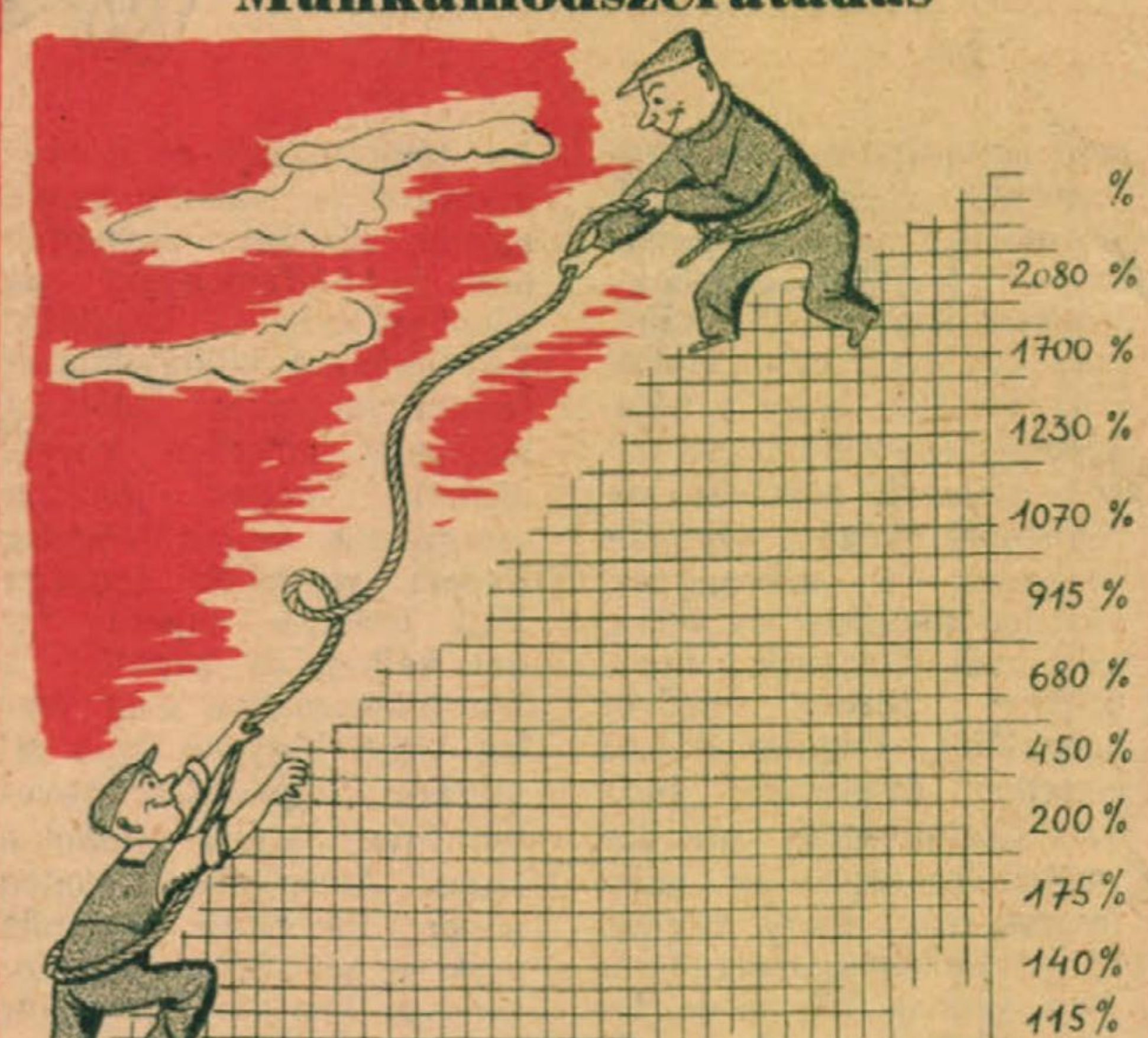

Csak ügyesen szaktárs, fog ez menni!

Ludas Matyi
Felelős szerkesztő: **GADOR BELA.**
Szerkesztő: **TABI LASZLÓ.**
Kiadja a Szabadsag Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ.**
Szerkesztőség: Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal: Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Kéményt seperni könnyebb

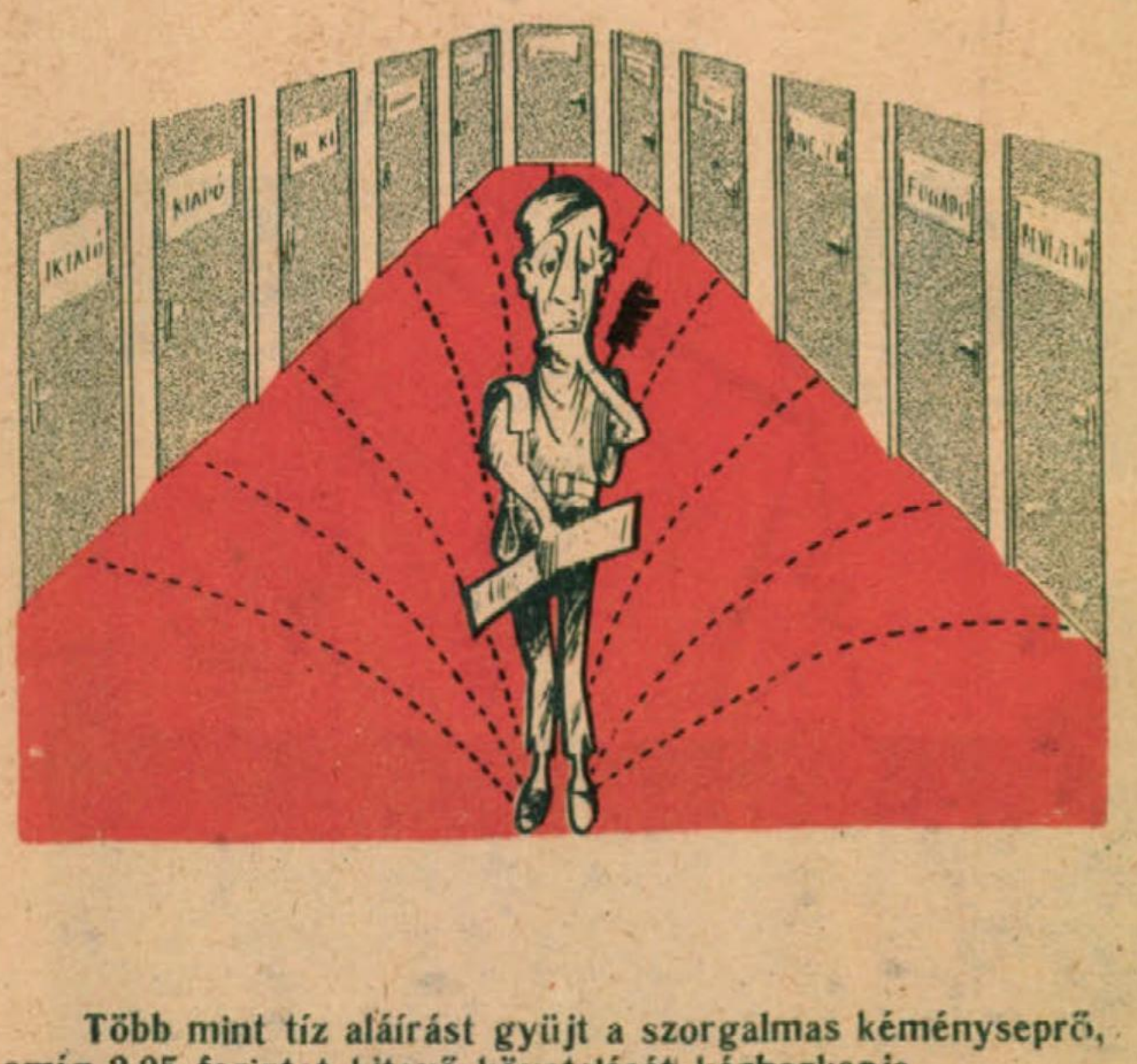

Több mint tíz aláírást gyüjt a szorgalmas kéményseprő, amíg 2.05 forintot kitevő követelését kézhezkapja.

(Karádi Béla tisztviselő ötlete nyomán.)

Bürokrácia

(Nagysikerű szatirikus kiállítást rendezett a pénzügyminisztérium a bürokrácia ellen. A kiállítás anyaga nyomán közöljük az alábbi két rajzot.)

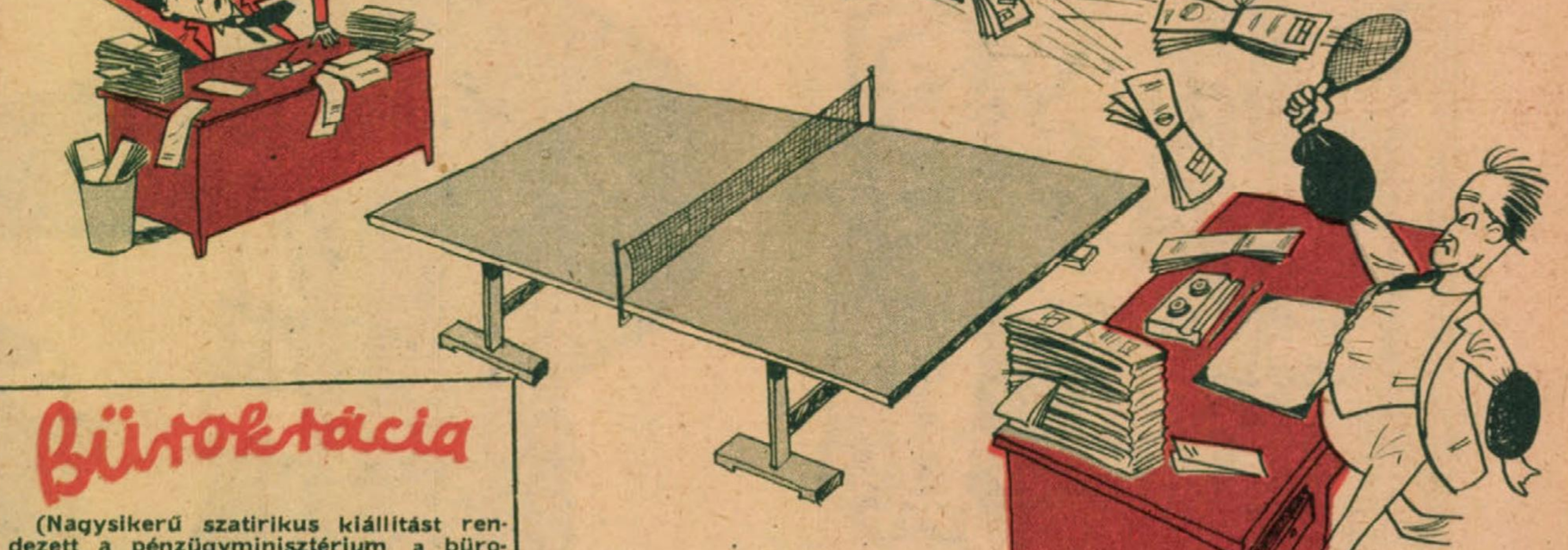

Az ügyirat nem ping-pong labda
avagy
Mikor lesz vége ennek a játéknak?

(Molnár János tisztviselő ötlete nyomán.)

Lelkiismeretfurdalás

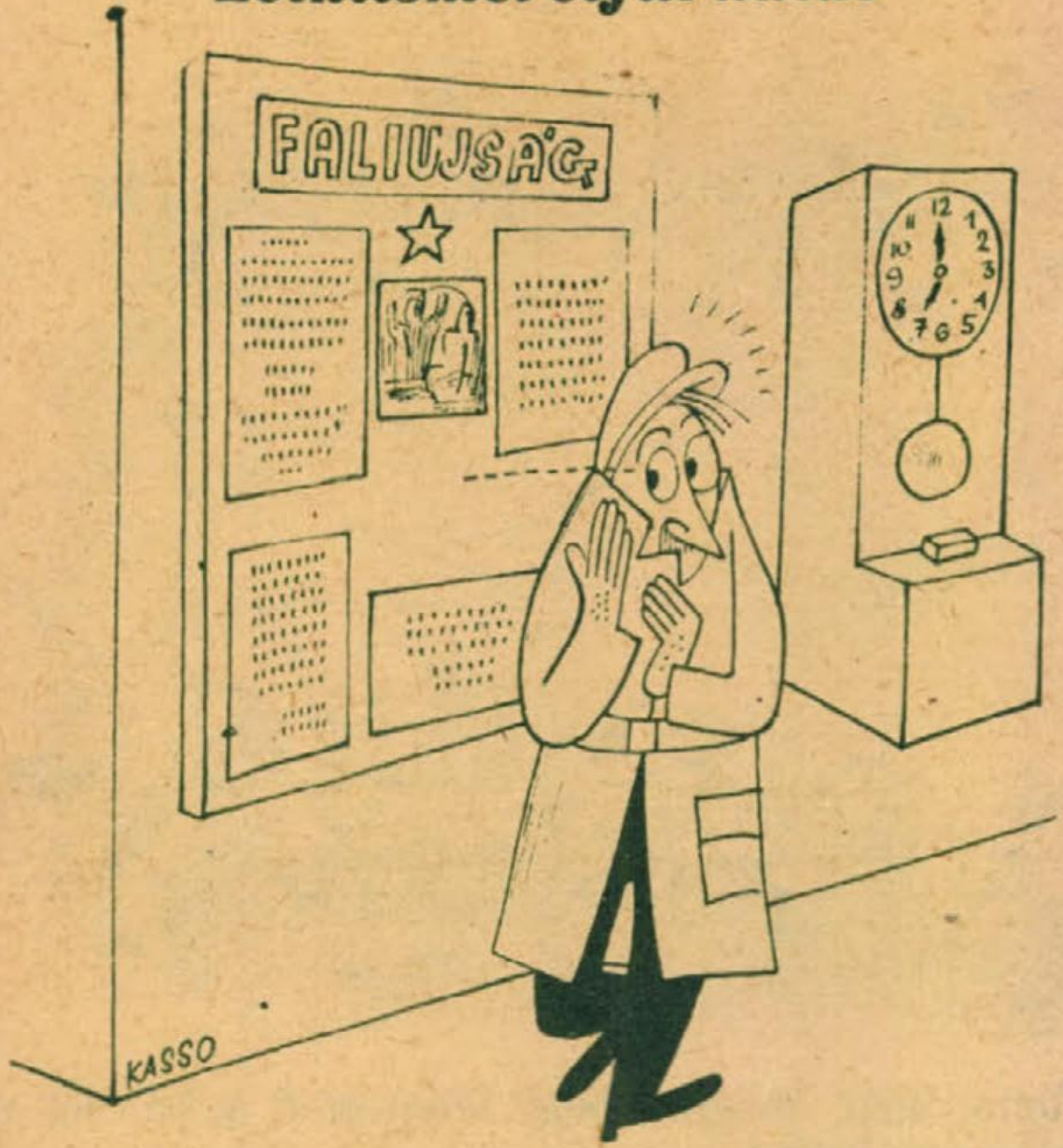

Aki az ígért cikket nem szállította le a faliújságnak.

Nyilatkozik a hölgy

tavaszi ruhatára

Kalap: — Voltam hegyes, voltam lapos, sőt kerek. Tavaszonként masamódhoz elmegyek. A masamód kigyűr, begyűr, alakít. Minden évben újít rajtam valamit. Egyszer tollat kapok, mint egy indián. Máskor rajtam vadvirágban nincs hiány. Volt már rajtam fátyol, másli s egyebek. Műcseresznyék! Hogy a csuda egye meg... Úrnőm engem minden évben rendbetesz. Társnőinek rólam himnuszt zengedez. De azután?... Süt a napfény melegen; drága úrnőm a fodrászhoz bemegyen. Ott a haját sütik, főzik, vasalják, — bodorítják a tetejét, az alját... Látnia kell ezt az egész világnak, — s engem megint használatból kivágnak!

Kosztüm: — Szabtak engem három évvel ezelőtt. Úrnőm akkor formázta a meszelőt. Hónom alatt ott a régi gomb helye; úrnőm sovány volt, akár egy lord neje. Voltam én is síma kosztüm, angolos. Dagadt bennem vatta-bélés, hatsoros.

Tavaly? Úrnőm meghízott, mint annyi más. Lett belőlem begyes kosztüm, franciás. Meghízik az, ki sok jónak nekilát... Pótanyagnak varrtak belém pepitát. Szoknyámat is kitoldották bokáig. Azt hittem, már így maradok sokáig.

Felpróbált ám az úrnőm most, két hete. A szoknyámat húzta, — de nem fért bele. A kabátból egyszerűen kidagadt. Én voltam a keret, — ő: a kirakat. A férje a háttérben csak nevetett, amikor a sliccem, slusszom berepedt.

Cipő: — Szépségemre nem találok szavakat. Én egészen új vagyok a nap alatt. Úrnőm még csak az imént vett engemet. Hazahozott, szekrényébe beletett. Bámulnak rám úrnőm régi cipői: — hogy tudtam így családjukból kinőni? Tényleg, ahogy skatulyámból kiléptem, — láttam, köztük rengeteg az idétlen.

Van egy cipő, állítólag tavalyi. Elhigyjem, hogy ilyet hordott valaki? Ebből a láb elől-hátul kilesett!

Röhögött a szandálcipő: — Kis eset! De ha ez a lábujj, mely járt csupaszon, megbotlott úgy néha egy kőkupacon, — belerendült abba szív és agyvelő! Megdagadt a lábujj, mint egy habverő... Hátul meg a sarkat csípték a csatok. Szegény úrnőnk sziszegett is miattok. De úgy volt, hogy saját bőre szakadjon, — sej, csak az a csipkezokni maradjon!

— Mind e kínnak vége! — mondtam örömmel. — Úrnőm lábát én sohasem töröm fel. Beburkolom elől-hátul egészen. Énbelőlem a bütyök ki ne nézzen! Az úrnőmet frissen, fürgén cipelem. Megérdemli, mert ő se tolt ki velem. Bevallotta, hogy a lába negyvenes; így közöttünk a viszony nem lesz peres. Bennem akár Vácig gyalog mehet ki. S nem kell engem mozi alatt levetni! Mozi után keresni a pad alatt s kézben vinni haza, mint egy madarat...

K. Tóth Lenke

Hangtalan Heti Híradó

Ez a bácsi mindenesetre visz magával esernyőt, bár még nem tudja, hogy este a „Viharos alkonyat"-hoz, vagy a „Nyári zápor"-hoz megy-e.

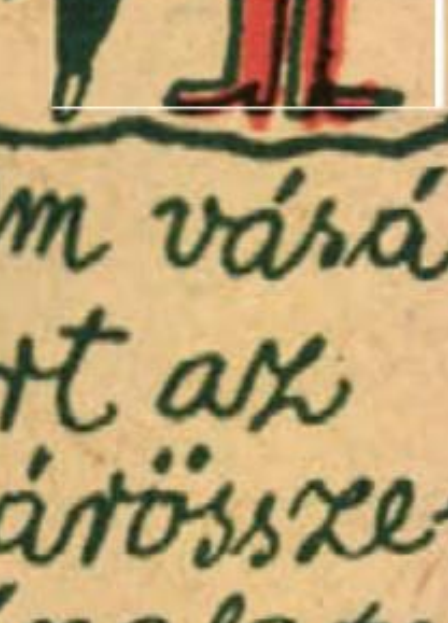

Tito kijelentette, hogy őt nem vásárolta meg Amerika, mert az eddig kapott dollárösszeget csak ákontónak tekinti.

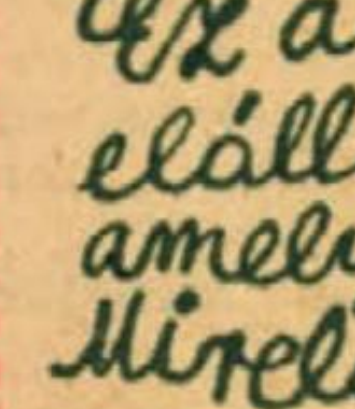

Ez a sertéskaraj hónapokig eláll, mert a disznót, amelyből származik Mirelite-kukoricával hizlalták

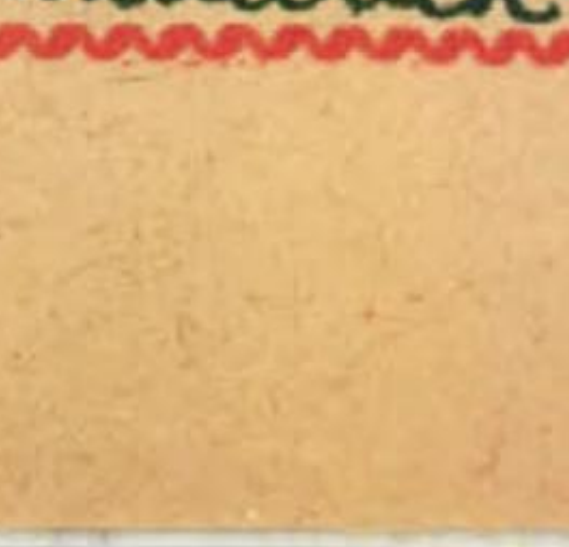

A SZOVJET KULTÚRA HÓNAPJA

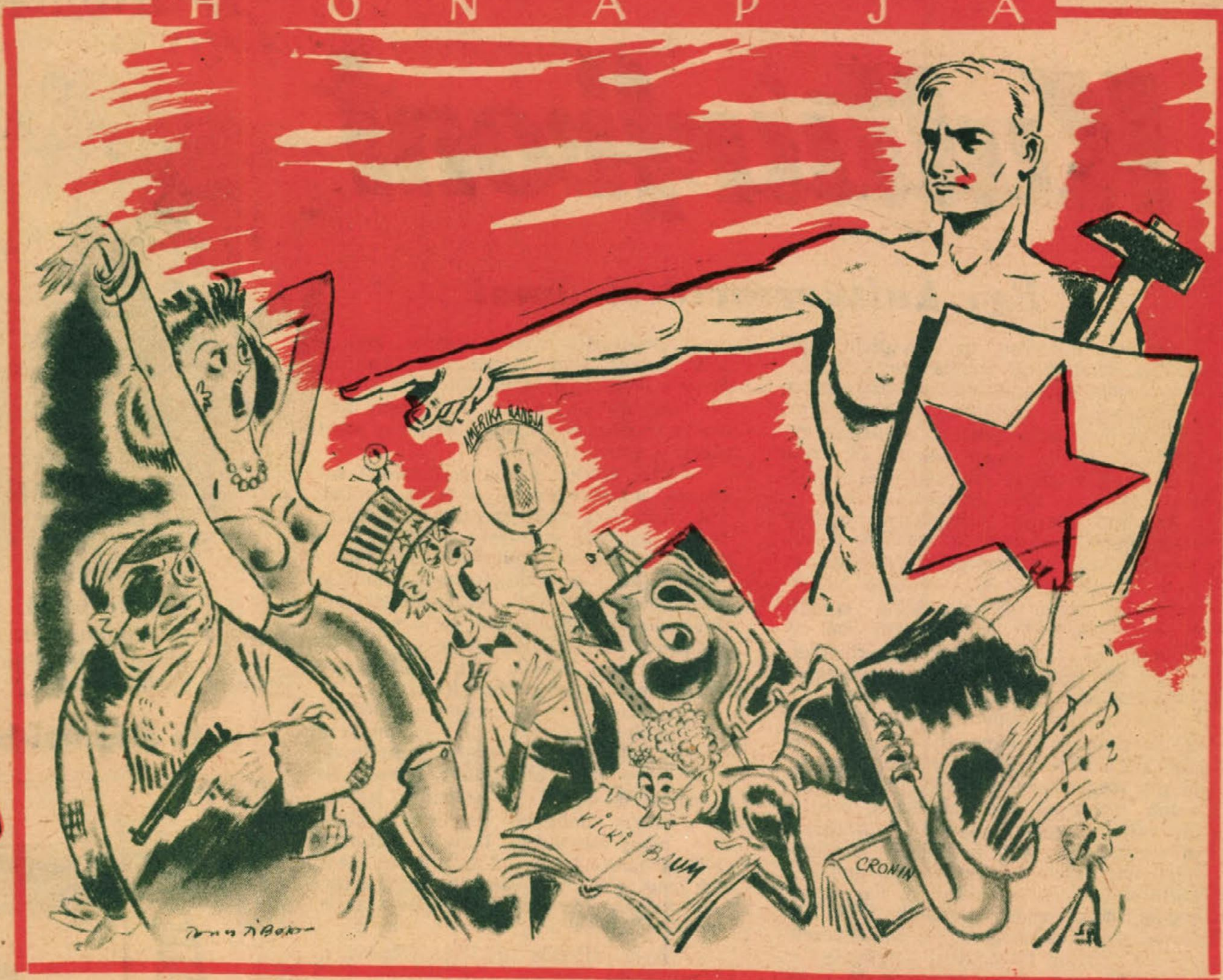

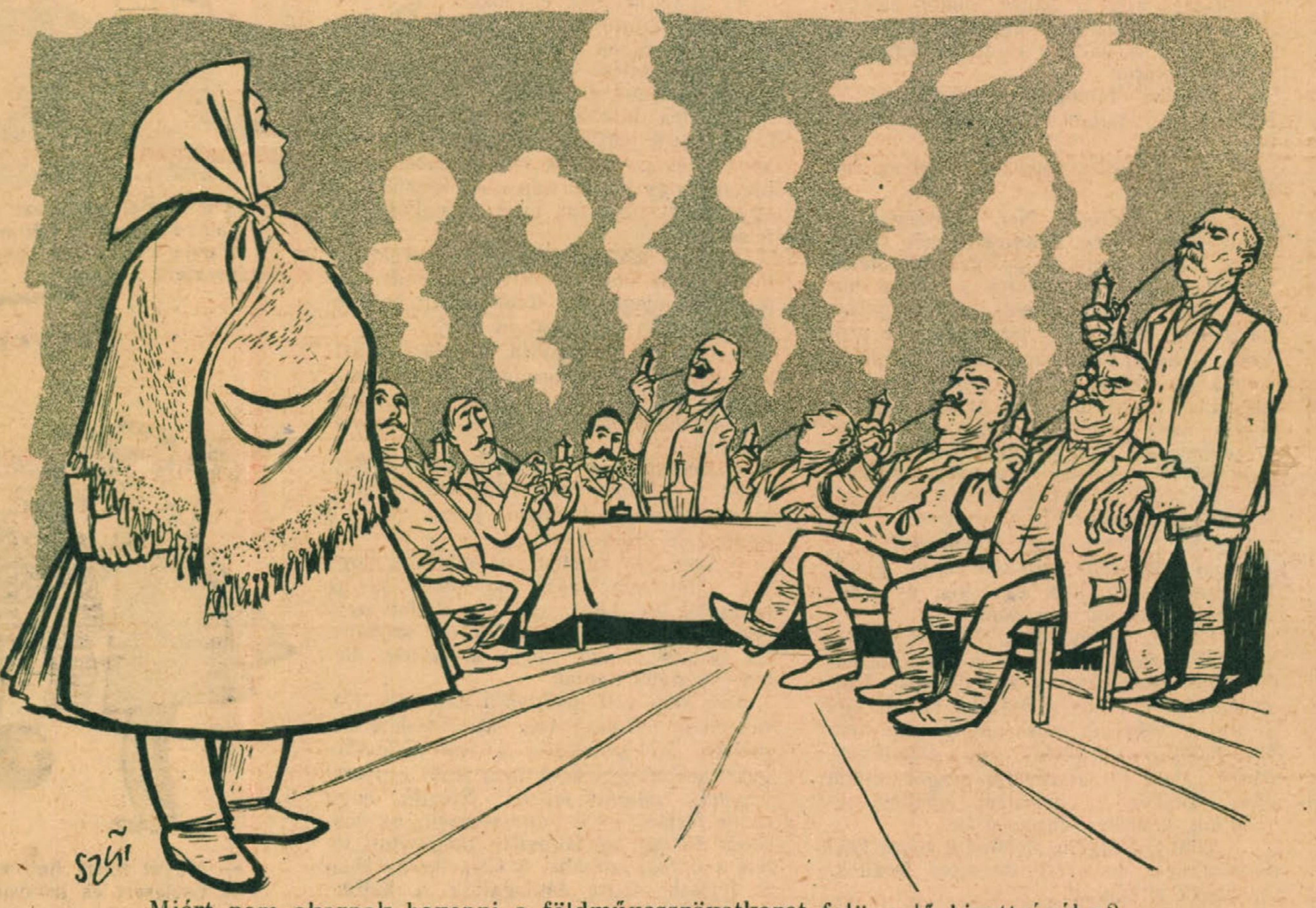

— Miért nem akarnak bevenni a földművesszövetkezet felügyelő bizottságába?
— Mert igencsak kirína közülünk.
— De hiszen éjjel-nappal tanulok, képzem magam.
— Jó, jó, de nem pipázik.

Valahol Washingtonban

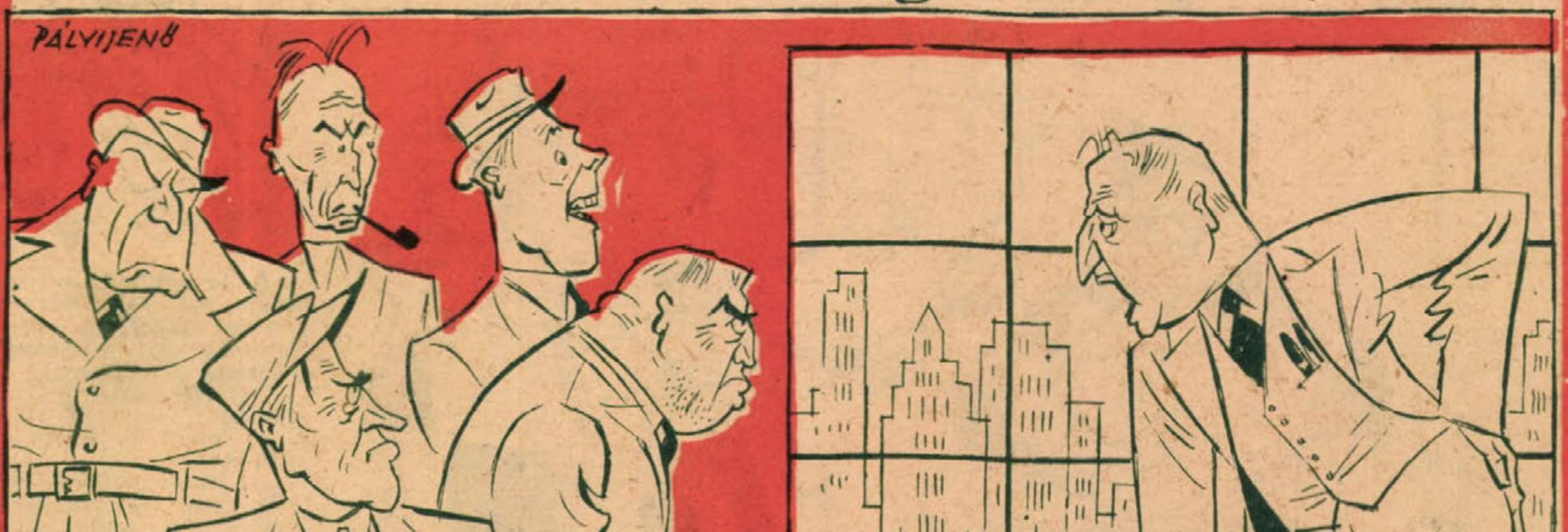

Nyugati kémfőnök: Micsoda nyamvadt kémek maguk! Nem mernek Magyarországra menni?
Nyugati kém: Hát odamenni csak-csak. De visszajönni!

Kultúrfront

Egy kultúrvezető sirámai

Gyakran olvasom az újságban, hallom is mindenfelől, miféle remek kultúrélet tombol egyes gyárakban, üzemekben, vállalatoknál. A kultúrvezetőt tenyerükön hordják illetékesek, pénzzel, anyaggal, aktívákkal tömik, olyan színpadjuk van, hogy a Nemzeti is megírigyelhetné stb. Hát nálunk ez nem egészen így van.

Az Első Magyar Csipetkegyár ugyanis két dologról nevezetes. Itt készítik a bablevesbe való extráncsipkés csipetkét és évek óta itt készül ki a legtöbb kultúrvezető a hozzávaló aktívákkal együtt. Évente átlag két kultúrvezető kap itt idegbajt és a megőrjített kultúrmunkásokból időnként egész csinos vitustánccsoportot lehetne összeállítani.

Ezekután azt hinné a kívülálló, hogy gyárunkban nem támogatják az illetékesek a kultúrmunkát és ez megy agyra, májra, idegre, vesére. Csak annyit mondhatok: tévhit minden feltételezés, mert a mi vállalatvezetőnk, übénk, (kultúrbarát művezetőinkről nem is beszélve), mindmind nagyszerű emberek és odavannak a kultúrától, illetve a kultúráért. Ezt onnan tudom, hogy nekem mondták, saját fülembe mondták, hogy: — Kultúrvezető elvtárs, minden támogatást megkapsz.

Egy hónapja lettem kultúrvezető s jól emlékszem arra a napra, mikor először mentem fel a vezérkar tagjaihoz. Itt cseng a fülemben a vállalatvezető bársonyosan recsegő hangja:

— Minden támogatást megkapsz! — biztatott. — Magam is fociztam ifikoromban.

De én a kultúrcsoportot vezetem, helyesbítem.

— Sport, kultúra! Nem mindegy az? — mondta az öreg. A termelés még sosem ment jobban attól, hogy valaki kötélen táncolt, vagy elnyivákolta a „ritka búzát". De azért ne búsulj, a támogatást megkapod, csak azt a termet, ami a próbákra kellene, nem kapod meg. És pénzt sem kapsz. Elégedj meg azzal, hogy támogatást kapsz, de azt aztán nagyon. Avval már nyitotta is az ajtót, hogy kiszellőztessen engem. Elmenőben hallottam, amint a gépírónőnek magyarázta:

— Ki a nyavalyát érdekel a verselgetés vagy ilyesmi? Engem nem... Hát csipetke egy vers, hogy érdekeljen?

Szóval ez már támogat majd, pláne, ha innen-onnan kap egy kis nyomást. Délután fölmentem az übébe.

— Csacsi, — mondták. — Minden támogatást megkapsz, bár a kultúralapot fél évre kimerítette a sportfelelős. Mindenesetre vasárnapra összehozhatnál egy jó murit. Még két teljes napod van. Nem kell hetekig vacakolni egy előadással. Majd valaki jól elszavalja magát, utána tánc. Amikor a vasárnapi előadást lemodtam, kétkedve duruzsolták:

— Hiányzik ugyan belőled a bátor kezdeményezés, de azért melletted leszünk, ha szorít a kapcád.

Az oktatási felelős biztosított:

— Minden támogatást megkapsz, az csak természetes. Kell a kultúra, mint a falat kenyér. Mert a kultúra az kultúra, és nem civilizáció és másfél órán keresztül magyarázták nekem: mért nem kultúra a civilizáció. Az egyik aktívista azért utána a fülembe súgta:

— Nem értelek, Gabi, mért mentél bohócnak, mikor agitációs is lehettél volna.

A vizitelések után hamarosan megrendeztük az első előadást. A próbákat a pincében, meg a Népligetben tartottuk.

Az előadás a szakszervezet kiküldötte szerint nagyon jó volt. Az übé-titkár szerint nem volt éppen vacak, de jó sem volt, a káderes szerint vacak volt, a vállalatvezető szerint pocsék volt, a helyettese szerint mindössze csapnivaló volt.

— Túl komoly volt a műsor, — mondta az oktatás. Túl vidám volt, — mondta a versenyfelelős. Abban megegyezett mindenki, hogy hiába támogatott. Bezzeg, ha ők csinálták volna! De próbáljak lemondani ennyi támogatás és építő kritika után, majd megtudom, hogy a kultúrvezetőnek nincs istene. Azt, míg él, nem védi meg senki. Az előadás hozott a konyhára tisztán ezer forintot. Mondta is a termelési felelős:

— Tiszta ráfizetés egy ilyen előadás, a villany többe van.

Az építő kritikák egyébként olyan serkentőleg hatottak az emberekre, hogy hárman nemcsak a kultúrcsoportból, de a gyárból is kiléptek. A legtermészetesebb, hogy ilyen pocsék deficites előadás után áthelyeztek kisebb fizetéssel, több munkával, éjjeli partiba. Az ezer forintot elkönyvelték az orrunk elől, ellenben megbíztak, hogy három nap alatt készüljek el egy kisebb műsorral, mert élmunkáskitüntetés lesz.

— Most kiköszörülheted a csorbát, — mondták az übén. — Elvégre minden támogatást megkapsz. Csak pénzt, helyiséget és újabb aktívákat ne kérj.

— Gyerek, — mondta az egyik pártaktivista, — a kultúrmunka nem komoly munka, de ha három nap alatt nem lesz műsor, meglátod, milyen komoly fegyelmit kapsz.

— Bizony fiam, — mondta a vállatvezető, — most helyrehozhatod a hibát, hiszen mindenki támogat. Talán sok is a támogatás, amit adunk.

— Igen, — leheltem és éreztem, hogy sok. Ami most rám fog jönni az az idegsokk. — Légy szíves vállalatvezető elvtárs, támogass le az orvosi szobába. És kedves olvasó, végre megértem életem legszebb napját.

Szép nap volt, gyönyörű nap volt. Korán elhalt kultúraktívák forgolódtak a sírjukban, a Lipótmezőn a volt Csipetkegyári kultúrvezetőknek nem ízlett a nyerskrumpli, valamit éreztek. Érezték, hogy csoda történt. — A vállalatvezető, az übétitkár és egy pártaktívista támogatott lefelé a orvosi szobába. A Csipetke-gyárban a fejesek végre támogatják a kultúrmunkást!

Nagy S. József

Várostrom a KÖZÉPKORBAN

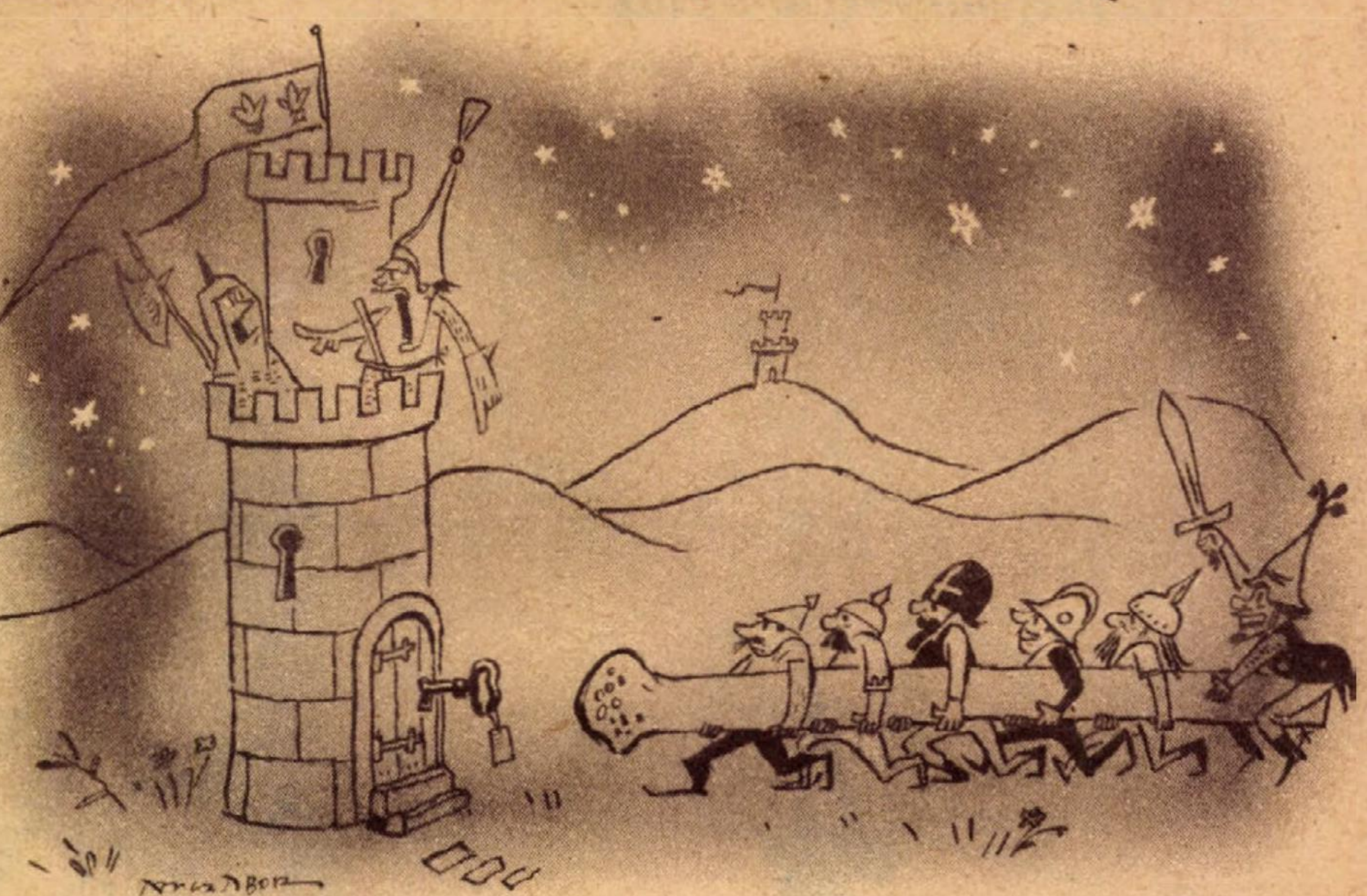

Várúr: Látod, te buta, már megint bent felejtetted a kulcsot a kapuban, „az ellenség meg rohamra indult.

Őrszem: Ugyan őrgróf, hiszen éjszaka van. Ki a fene látja azt a kulcsot a sötétben?...

— A Rákosi-beszéd után —

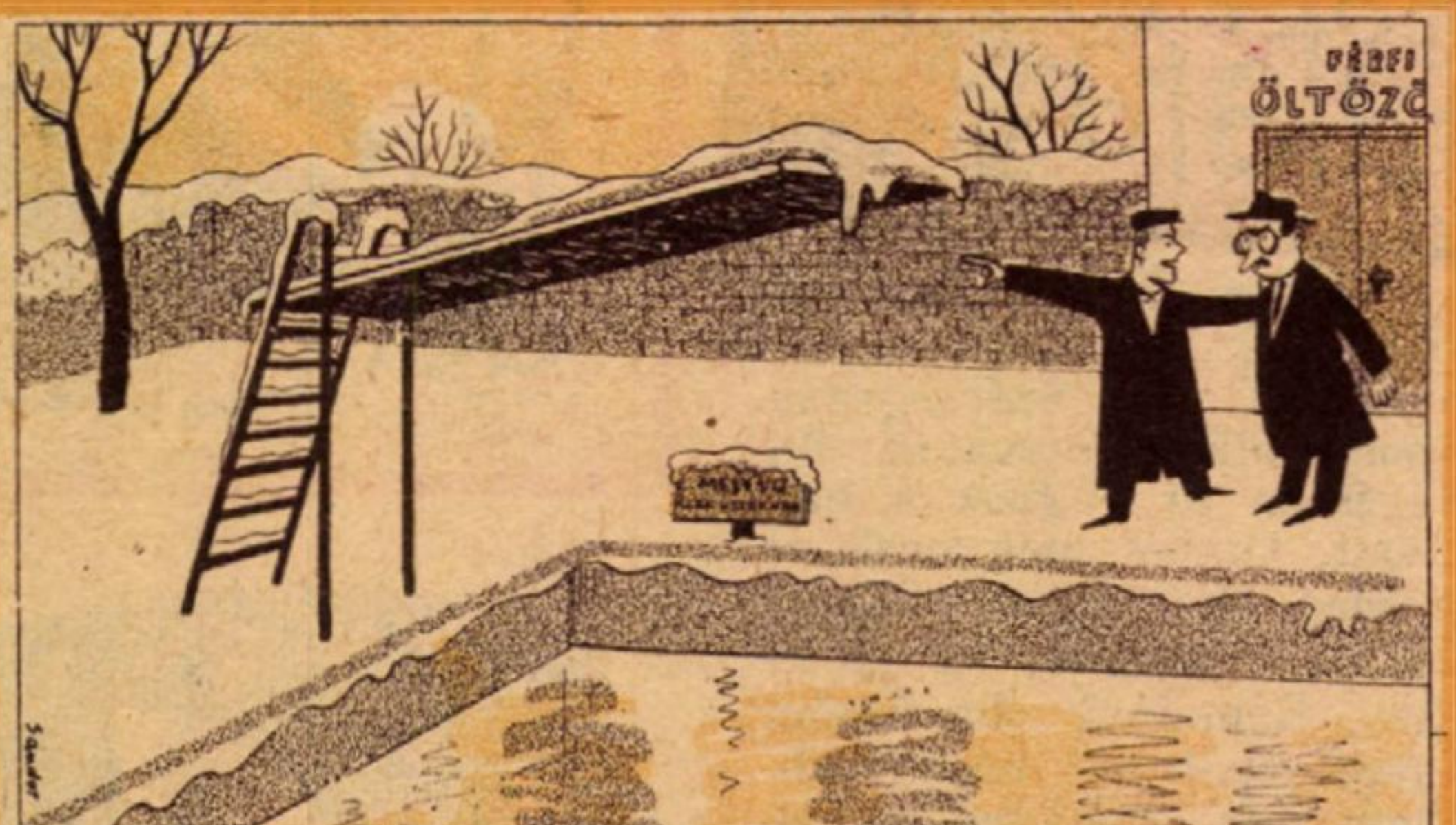

Munkás: Látja azt ottan?
Karrierista: Látom hát. Az egy ugródeszka.
Munkás: Nahát. Legalább ezentúl nem fogja összetéveszteni a Párttal.

Fegyenctelepen

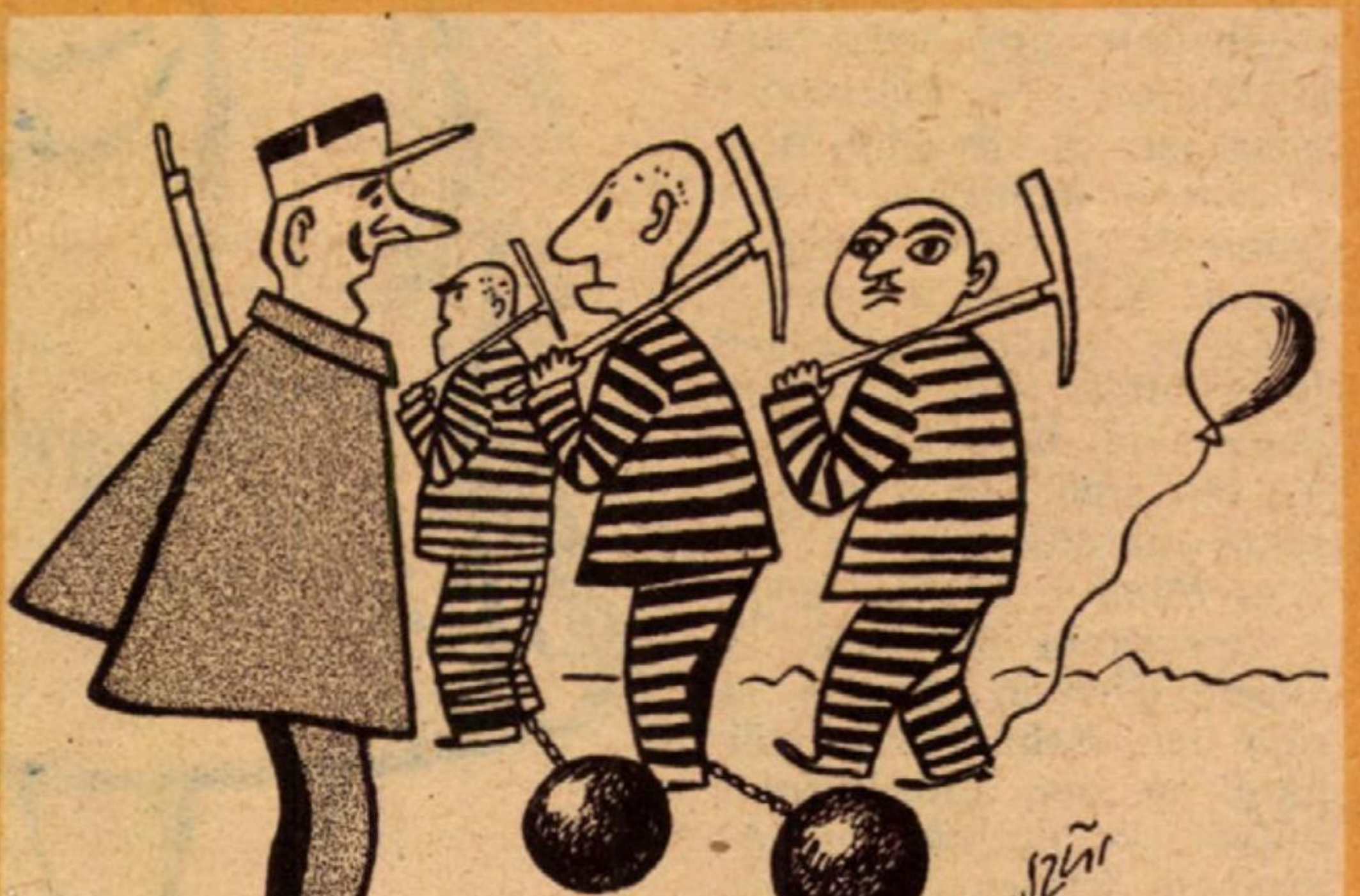

— Magát miért ítélték el?
— Csalásért és hamisításért.

HÁNY ÓRA

1945. Az időt a pénz romlása jelzi. Ha egy kiló zsirért reggel 500 Pengőt kérnek, mire 680 P. az ára, 10 perccel múlt ⅓3 és a Gazdasági Rendőrségen 5 óra előtt 8 perccel volt a feketéző.

1946. Működésbe lép a vizióra. A háztetők lukasak és a becsöpögő víz méri az időt. Egy veidling 8 óra, egy tepsi pedig 1 óra 35 perc alatt telt meg.

1947. Az utcákon megjelennek a villanyórák és ezzel az élet is némileg pontosabbá válik, mert a II. emeleti társbérlő ½9-kor kezdett el dörömbölni a speizajtón és ¼10-kor már kifogástalanul fel volt pofozva.

1948. Nagy a mozgás az órák között: rengeteg óra jön ki a zaciból, ami annál inkább jól jön, mert a társbérlőt elhelyezték egy újjáépitett lakásba.

1949. 1 óra = 20 óra. Ez nem matematikai csoda, hanem valóság, mert a sztálini műszakban egy óra alatt húszszoros teljesítményt értek el a dolgozók.

1950. Az idő halad és percenként válik világosabbá, hogy ütött az imperializmus és a háborús uszítók utolsó órája.

Mezőgazdaságunk egyik feladata: a növénytermelés fejlesztése

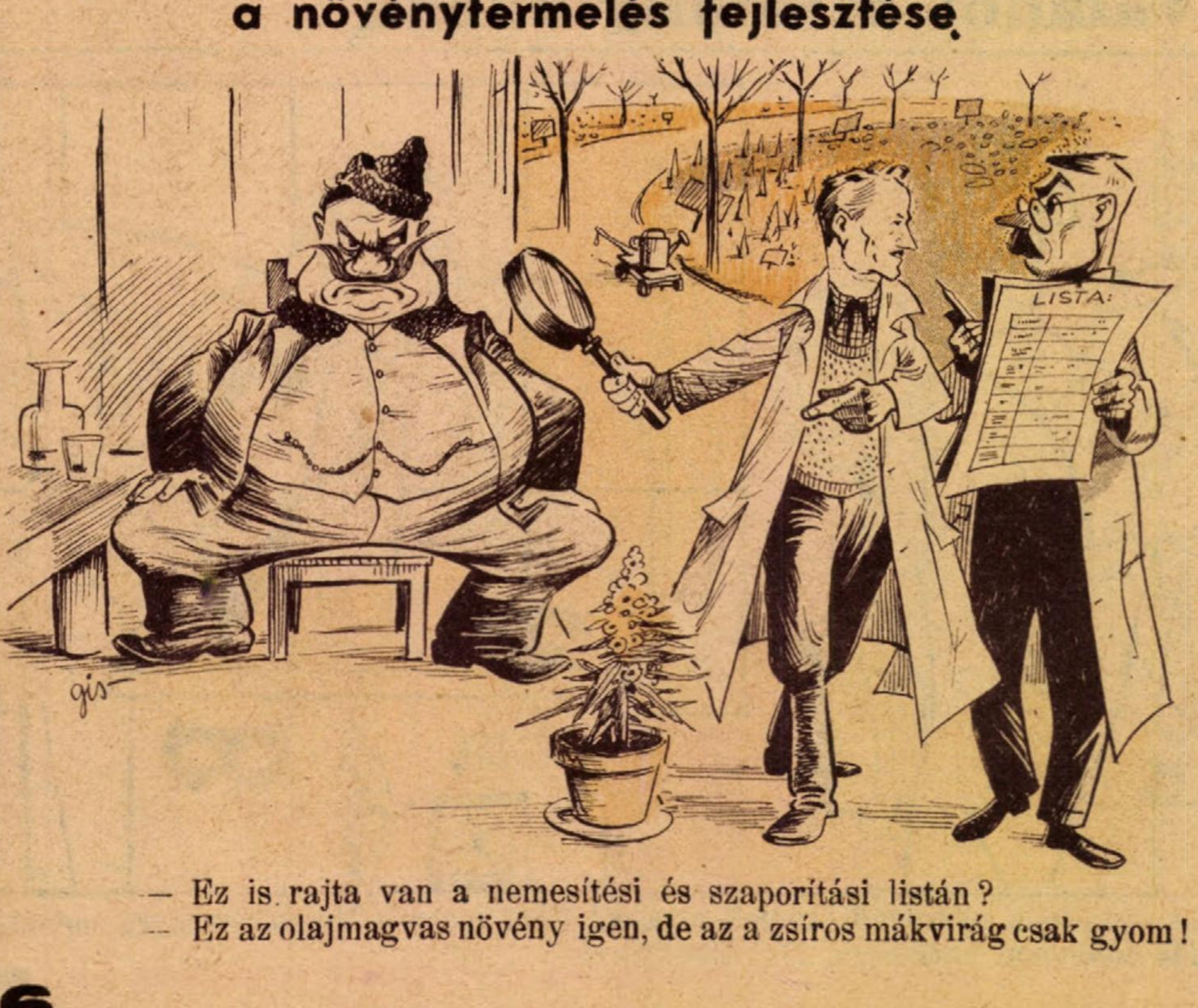

— Ez is rajta van a nemesítési és szaporítási listán?
— Ez az olajmagvas növény igen, de az a zsíros mákvirág csak gyom!

Szíve, az van neki

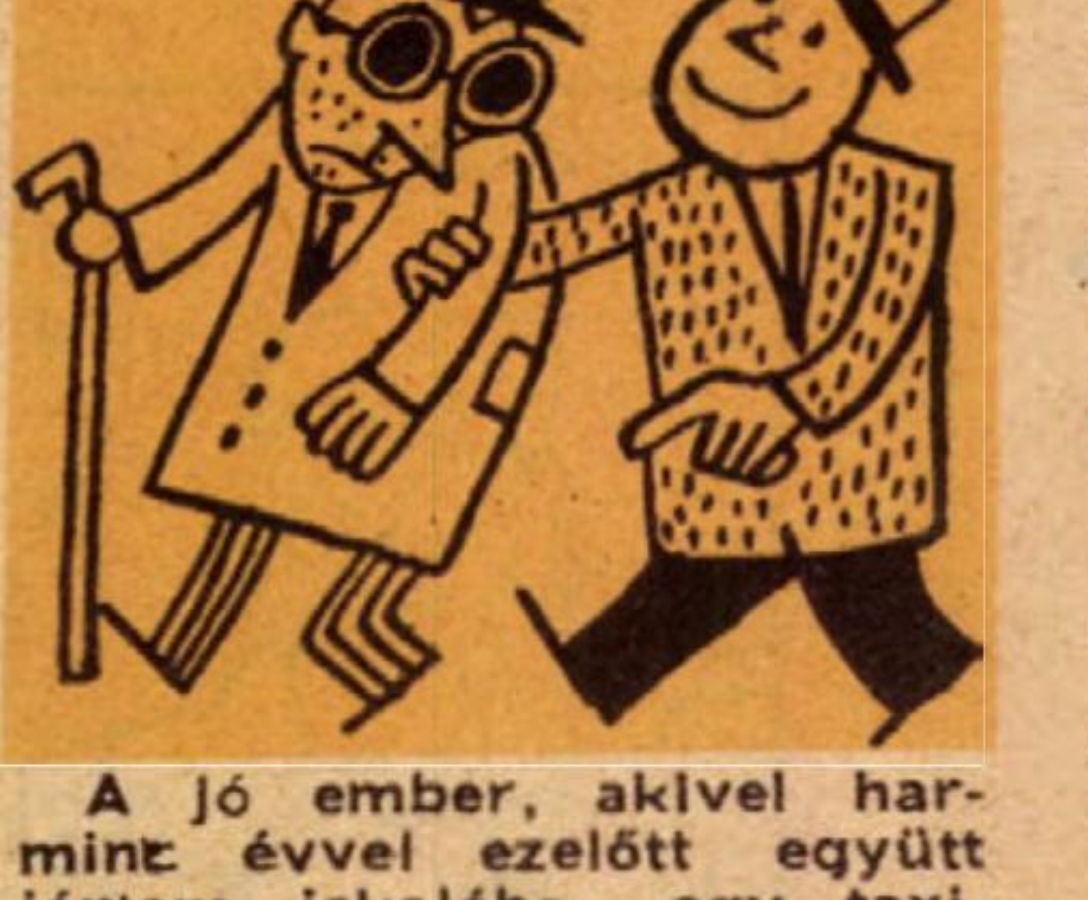

A jó ember, akivel harminc évvel ezelőtt együtt jártam iskolába, egy taxiállomás előtt hirtelen megrántotta a karomat:

— Ne erre — mondta ijedten.

— Miért ne erre? — csodálkoztam.

— Nincs szived? — pirított rám. — Ha arra megyünk, a gépkocsivezetők megőrülnek, hogy fuvart kapnak, — felelte és átcipelt a másik oldalra.

Vakember álldogált a Rákóczi-út sarkán. A jóember megfogta a karját és átvezette a Nemzetihez. A vak dühösen rászólt:

— Én a Közérthez akartam menni a másik oldalra, miért hozott ide?

Jó tíz percig tartott, míg két zöld jelzést kivárva a Közérthez értünk. Ebben a pillanatban egy szédülten rohanó magánautó elütött valakit:

— Lábtörés — állapította meg pár perc múlva az orvos, amikor az áldozatot megvizsgálta.

A jóember sopánkodni kezdett:

— Szörnyű! Rettenetesen sajnálom a gépkocsi vezetőjét. Szegény ember! Igaz, elrobogott, nem tudják a számát, de micsoda lelkiismeretfurdalása lehet!...

A jóember ezután két forintért melegházi ibolyát vett. Szeretettel simogatta:

— Le fogom préselni — nézett gyöngéden a virágra.

Egy ilyen túlzottan jóembert nem lehet sokáig kibírni. Elbúcsúztam tőle.

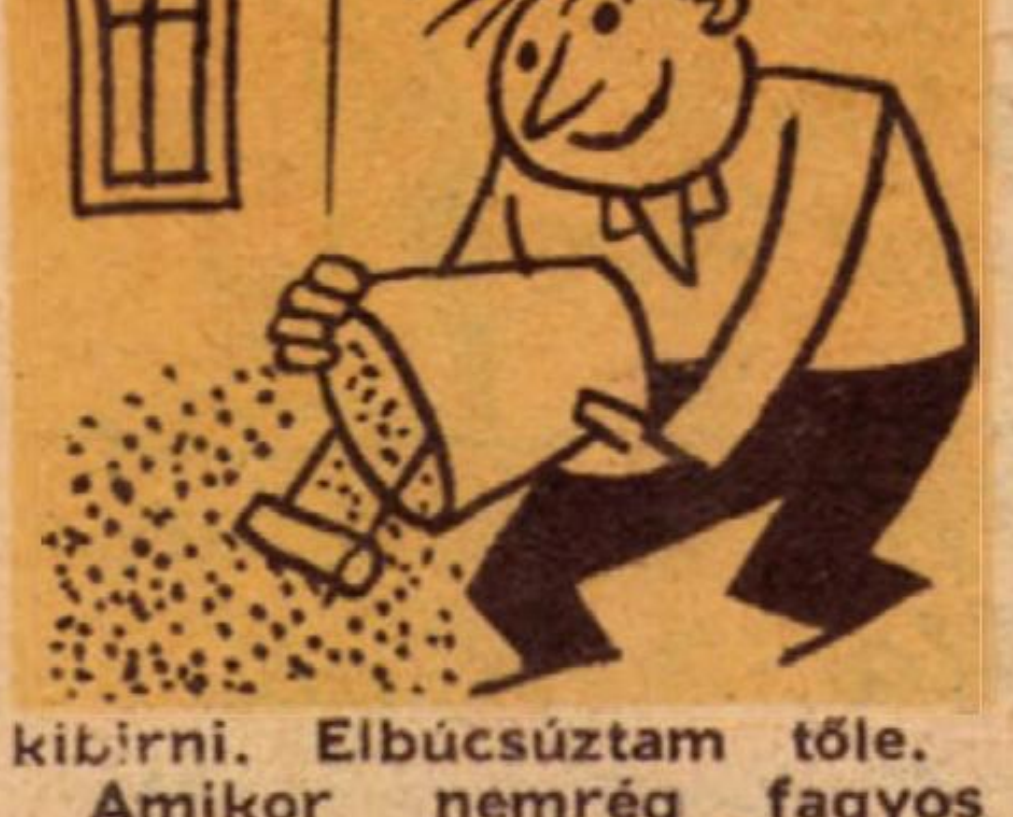

Amikor nemrég fagyos volt az utca, újból találkoztunk. Nagy vödröt cipelt és homokot szórt az úttestre.

— A járdára vigyáznak a házfelügyelők, de az úttesten elvágódhatnak az emberek. Tudom, csepp a tengerben, de ez a vödör homok is megment néhány embert — magyarázta.

A vödröt visszaadta a házfelügyelőnek, azután elkísért. Egyszerre mélyen megemelte a kalapját. Csodálkozva és émelyegve hallottam, hogy a régi idők szolgai köszöntését használja:

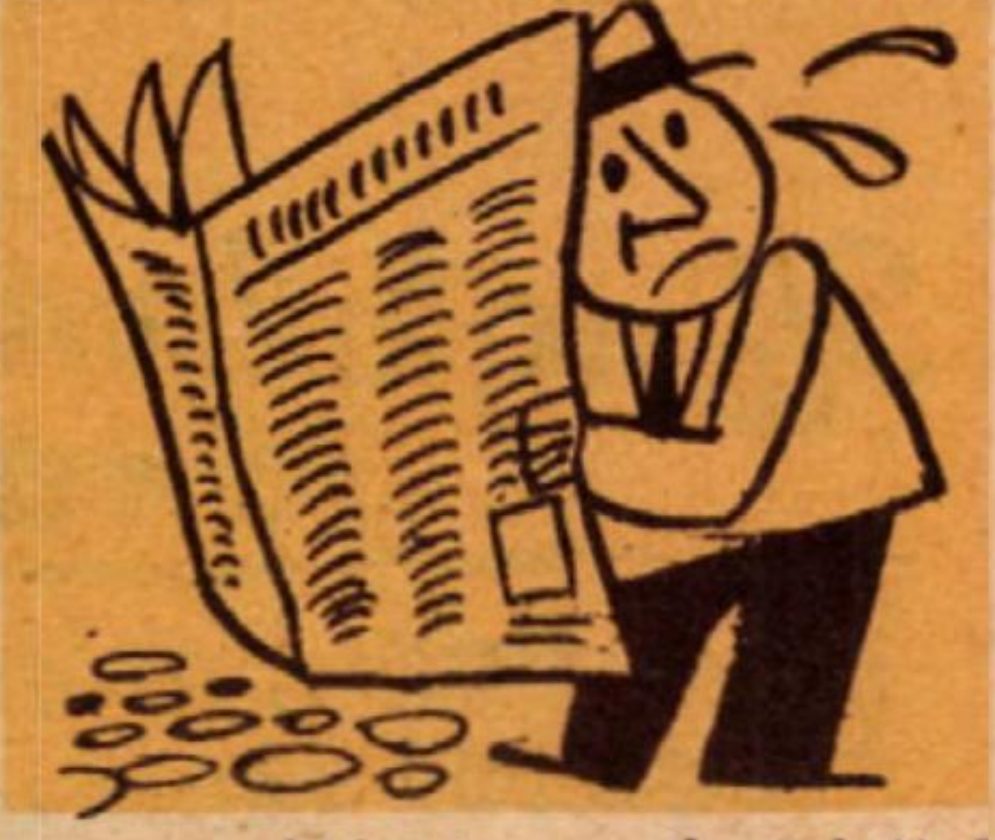

— Alázatos tisztelettel vagyok!

Meghatott hangon, mély részvéttel mondotta:

— Tudod ki ez az ember? Híres bankár volt. Házai vannak, de semmi jövedelme nincs. Majdnem éhezik. Úgy sajnálom, hogy majd megszakad a szívem.

— Miért nem dolgozik? — adtam fel a kézenfekvő kérdést a jóembernek.

— Megbolondultál? Bérpalotái vannak és dolgozzon?

Ujságot vett, olvasni kezdte, miközben szemei könnybelábadtak:

— Szegény Truman — suttogta — mindig bántják. Elvégre ő is csak ember...

A jóembernek szerencséje volt, mert a síkos úton hasraesett.

Éppen bele akartam rúgni...

PALASTI LÁSZLÓ

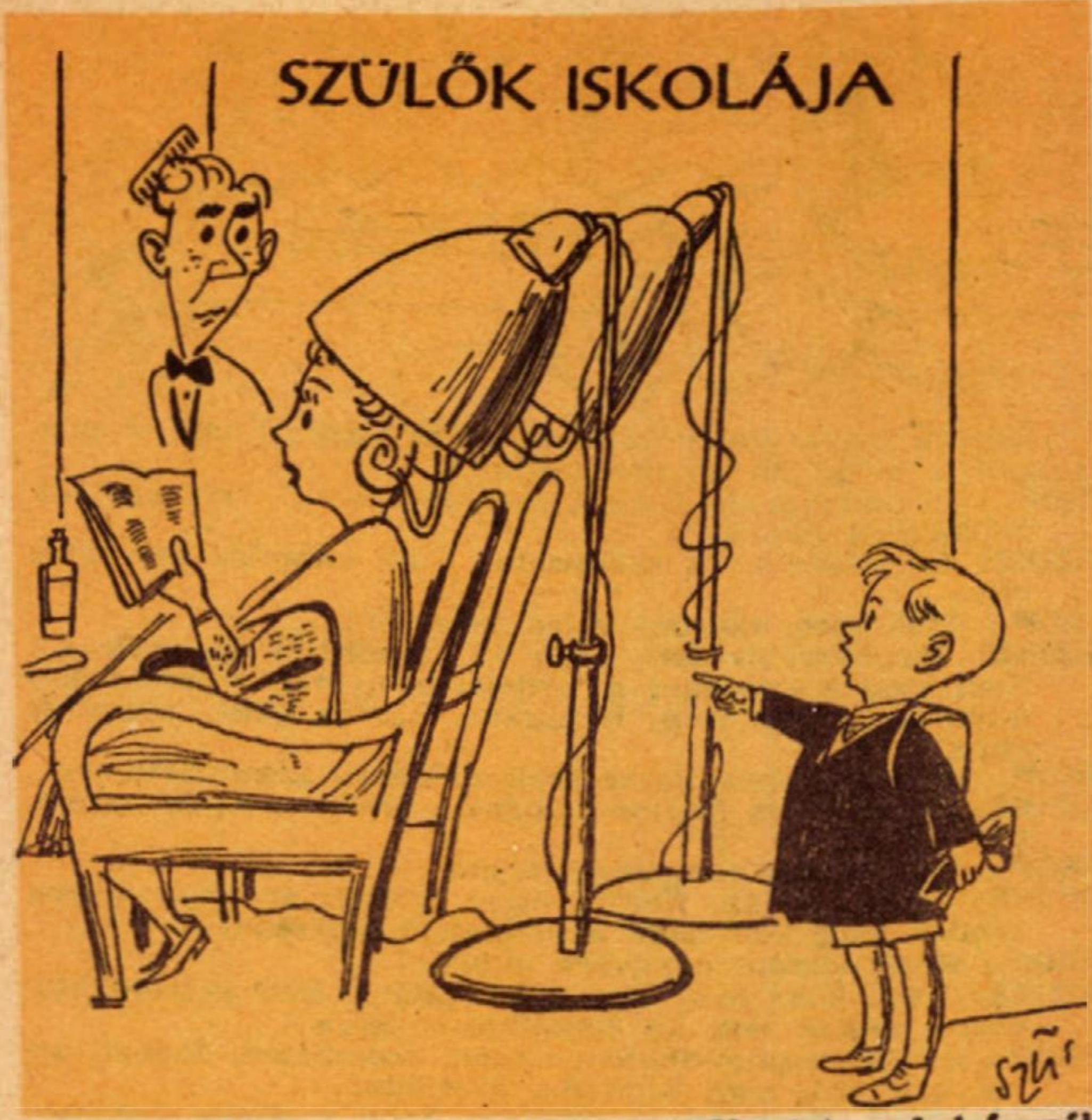

— Most megcsíptelek, anyu! Megint a fodrásznál vagy szülők iskolája helyett!

Nehéz munka előtt

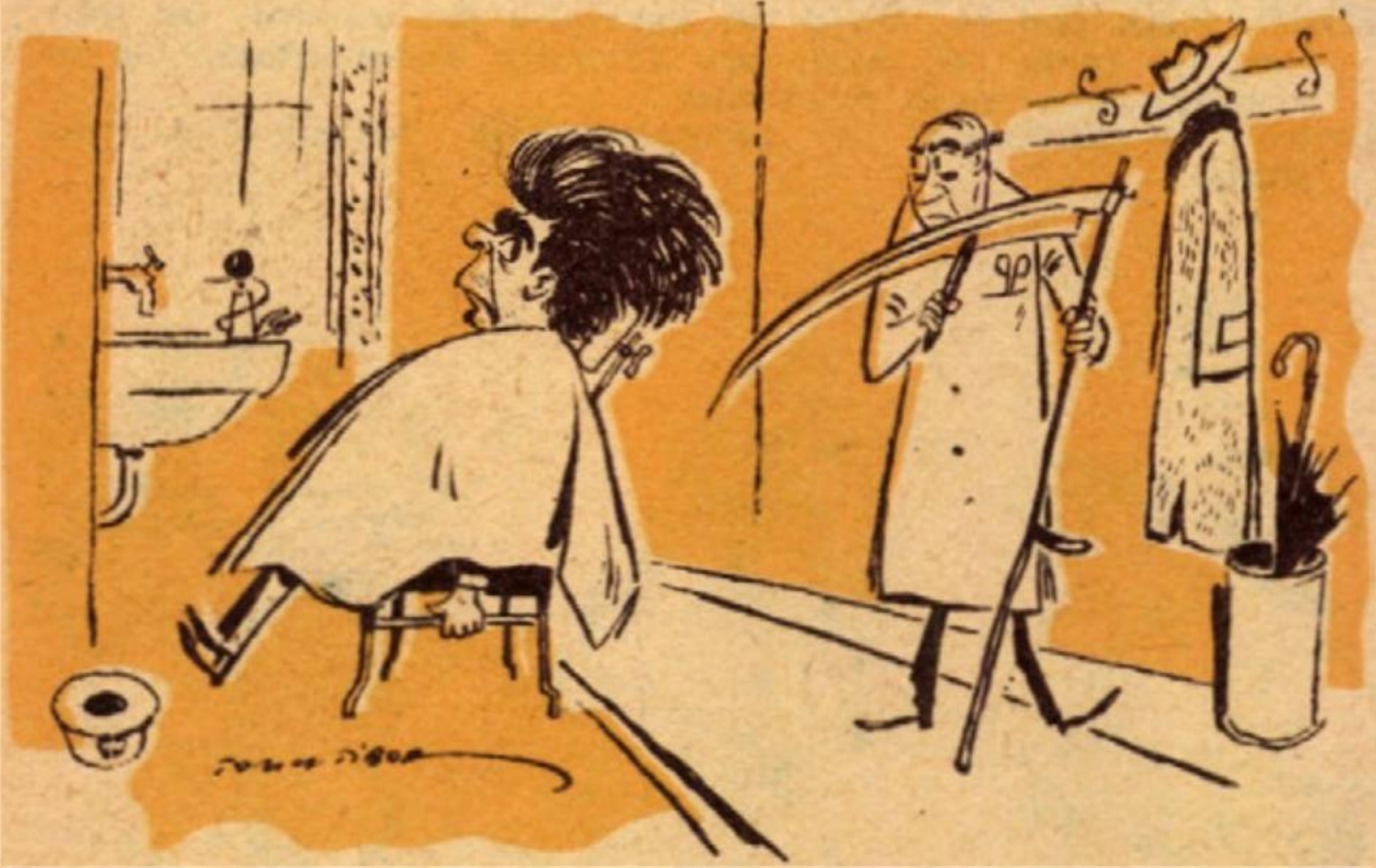

Newyorki kaland

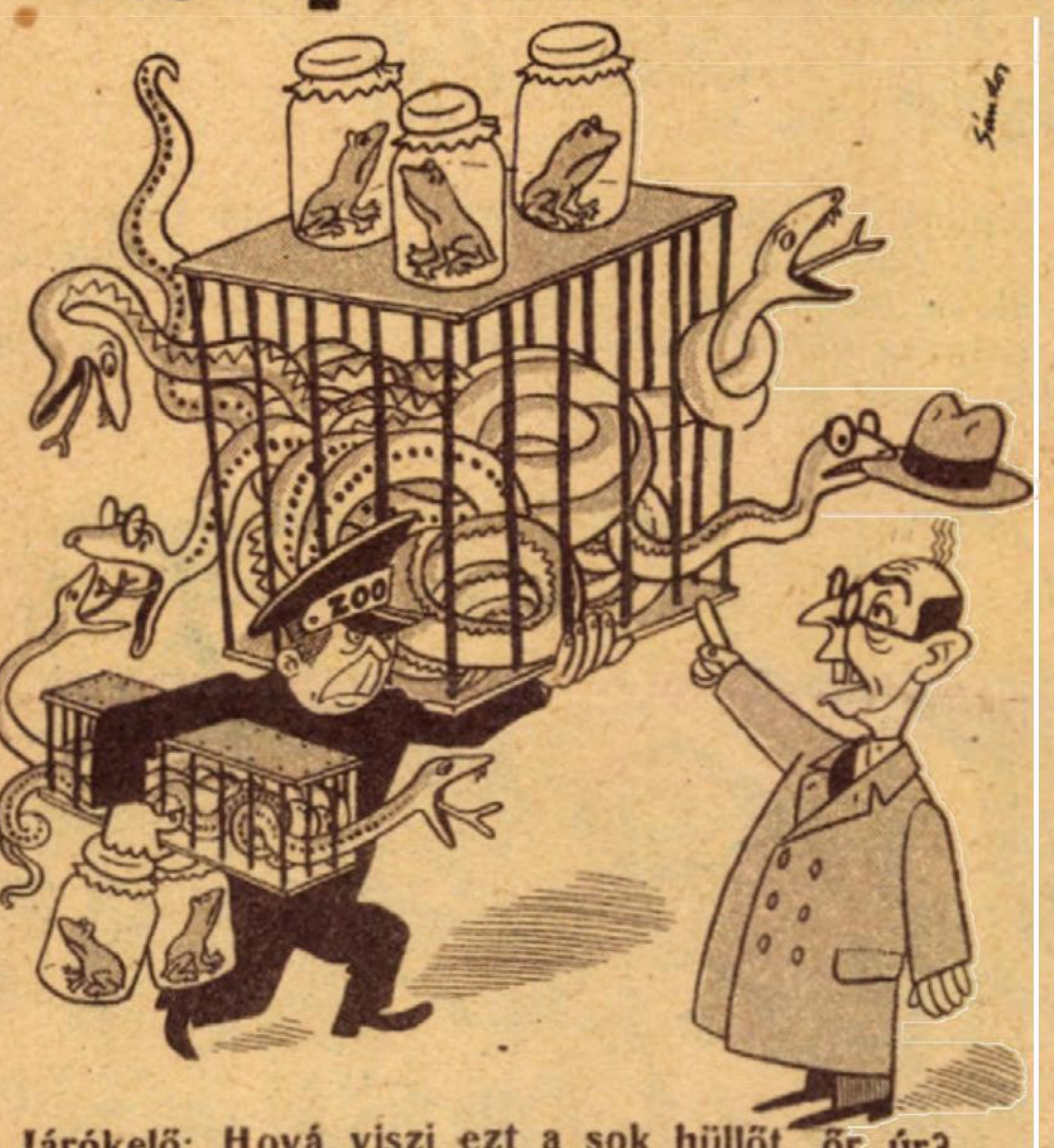

Járókelő: Hová viszi ezt a sok hüllőt, őr úr?

Állatkerti őr: Az Amerika hangja studiójába, mert ott reggeltől estig kígyót-békát kiabálnak a népi demokráciákra.

Három másodperccel az orrabukás előtt

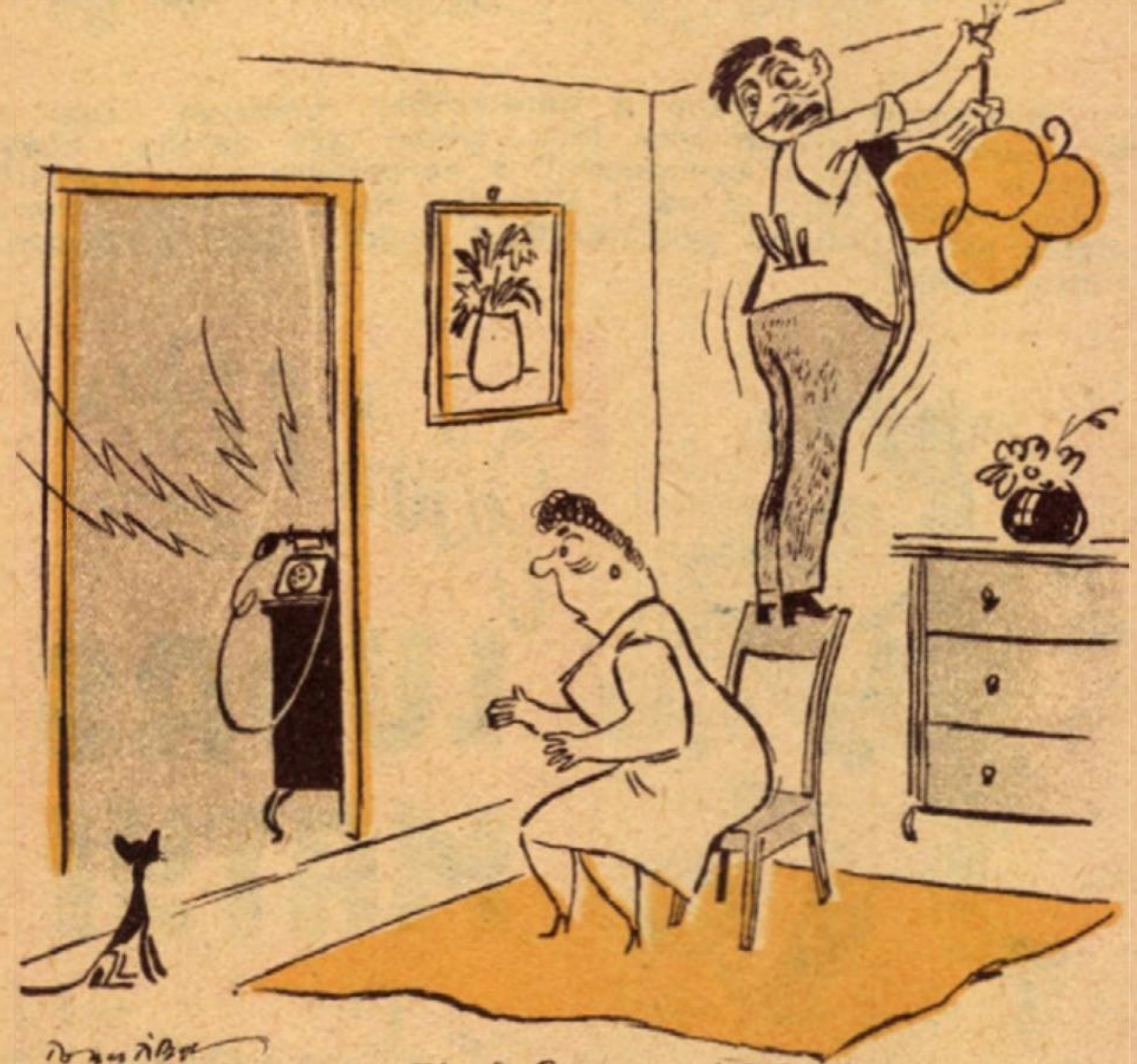

— Nem hallod, Elza? Cseng a telefon!

Fizessen elő a
Ludas Matyira!
Negyedévre 8·40 forint

Egy amerikai ÚJSÁGKIRÁLY álma

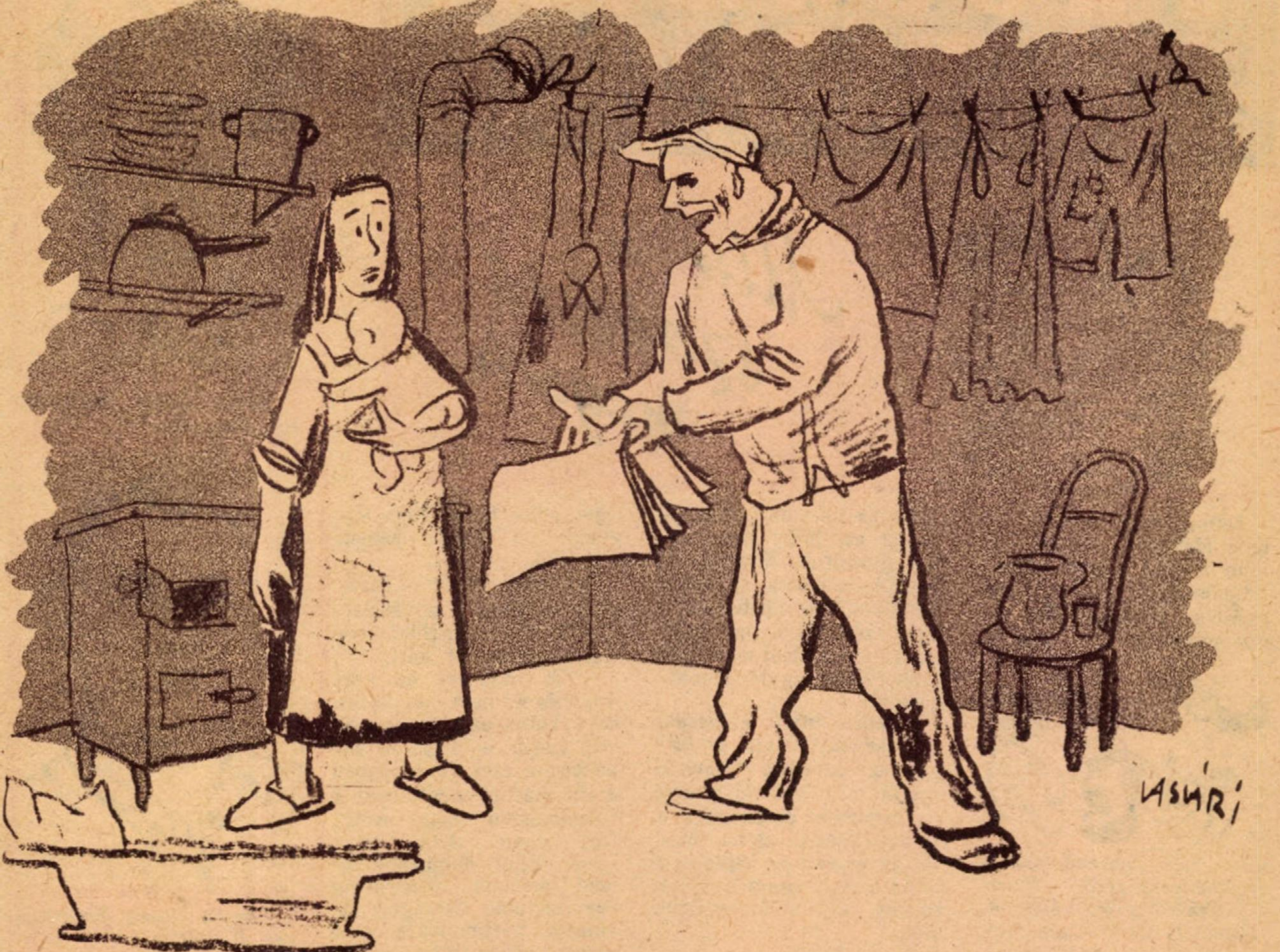

— Hiába, szép ez a mi életünk, Bessie... Most olvasom, hogy Miss Pamela Knightsburyt eljegyezte Sir Packenham fia, Charles.

Gyermeknevelés

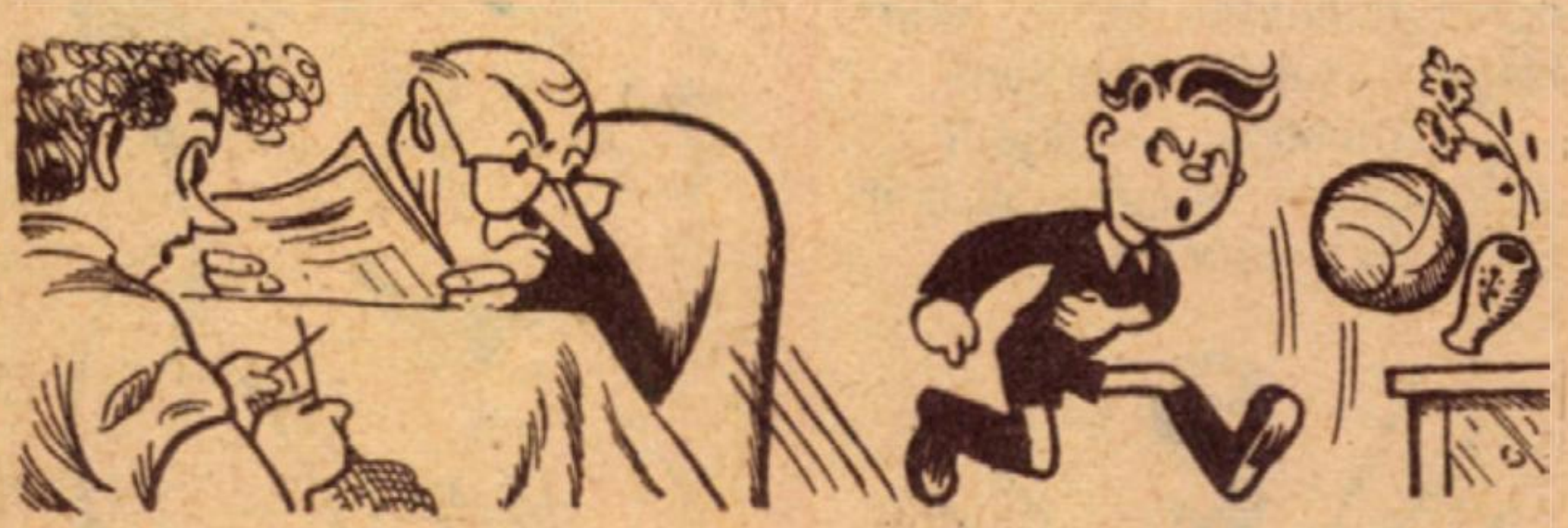

(Szín: polgári otthon. Személyek a férj, a feleség és Bandika a kisfiuk. A férj ujságot olvas, az asszony köt, Bandika pedig a szalon sarkában egy kis futball-labdával a fejelés tudományát gyakorolja.)

FÉRJ: (Feltekint az ujságból.) Bandika már ötéves, legfőbb ideje, hogy foglalkozzunk a nevelésével.

FELESÉG: Bocsáss meg drágám, de én eddig is foglalkoztam vele...

FÉRJ: Ugyan! A te nevelésed! Mit tudtok, ti asszonyok, a gyermek lélektanáról? A gyerek nagyon jól tudja, hogy mit akar, éppen ezért tisztelni kell az álláspontját. A gyermek olyan, mint a felnőtt.

BANDIKA: Kikérem magamnak. (Tovább focizik.)

FELESÉG: Na látod, Bandikának más az álláspontja.

FÉRJ: Ugyan, a gyerek álláspontja... Mit tudja ő, hogy mit akar? Szóval, ezentúl kézbeveszem a nevelését. Fontos, hogy ne kényszerítsük a gyereket olyanra, amihez nincs kedve. Bandika! Mi akarsz lenni, ha felnőssz?

BANDIKA: Focista. (Tovább focizik.)

FÉRJ: Hülyeség. Vegyész leszel.

BANDIKA: Nem akarok vegyész lenni. A vegyészeknek pápaszemük van és felrobbannak. (Tovább focizik.)

FÉRJ: Vegyész leszel és punktum!

FELESÉG: Fiacskám, ne kényszerítsük a gyereket olyanra, amihez nincs kedve.

FÉRJ: Én pedig megmutatom, hogy vegyész lesz. Egy ilyen kölyöknek fogalma sincs az életről. Tekintélyes polgárt akarok nevelni belőle. Fogadok, hogy azt se tudja, mi az, tekintélyes polgárnak lenni.

BANDIKA: Tudom. Ronda dolog. (Tovább focizik.)

FÉRJ: Na tessék! A te nevelésed!

FELESÉG: Mert elvadítod a gyereket. Ne feledd, hogy kitűnő hallása van. Született muzsikus. Ugye szeretnél zenész lenni, Bandikám?

BANDI: Szeretnék. (Tovább focizik.)

FELESÉG: Na látod! És mért szeretnél zenész lenni, Bandikám?

BANDIKA: Mert zenélni este is lehet és akkor egész délután focizhatok. (Tovább focizik.)

FÉRJ: Hát most megkaptad! Nem fiacskám, lásd be, hogy nekem kell kezembe vennem a gyerek nevelését.

FELESÉG: Belátom fiacskám. Mindjárt át is veheted vele a zongoraleckéjét.

FÉRJ: Micsoda? Ilyen csip-csup dolgokkal foglalkozzam?

FELESÉG: Ne haragudj, de azt mondtad, hogy kezedbe veszed a nevelését.

FÉRJ: De az nem jelenti azt, hogy mindjárt kibújj a kötelességed alól.

FELESÉG: Bocsáss meg, de ez igazságtalanság. Elvégre főzök, takarítok, nyelvleckéket adok...

FÉRJ: Ahá! Most kezdődik a szemrehányás. Mondd mindjárt, hogy tönkretettem az életedet...

FELESÉG: Azt nem mondtam...

FÉRJ: Még az hiányzik, hogy mondd! Ez a hála, amiért életemet nektek áldozom. (Dühösen kivonul a dolgozószobájába. Az asszony sírva bemegy a hálószobába.)

BANDIKA: (Egy pillanatra utánuk néz, aztán halkan mormolja) Legfőbb ideje, hogy kezembe vegyem a nevelésüket.

Cs. E.

Park lesz a dunaparti szállók helyén

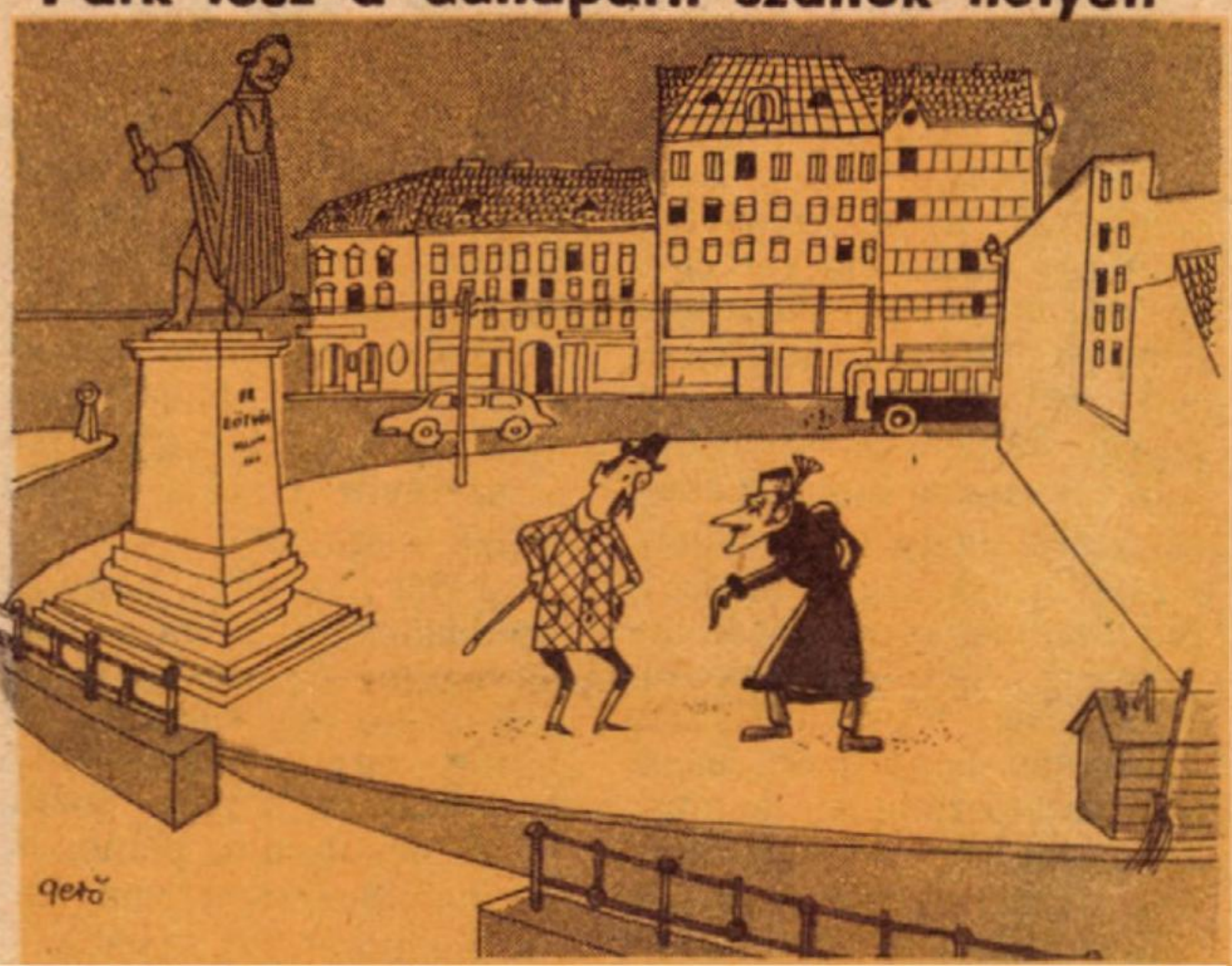

Huba: Ezen a helyen fogtam kezet a velszi herceggel! Felejthetetlen volt!

A nagy start

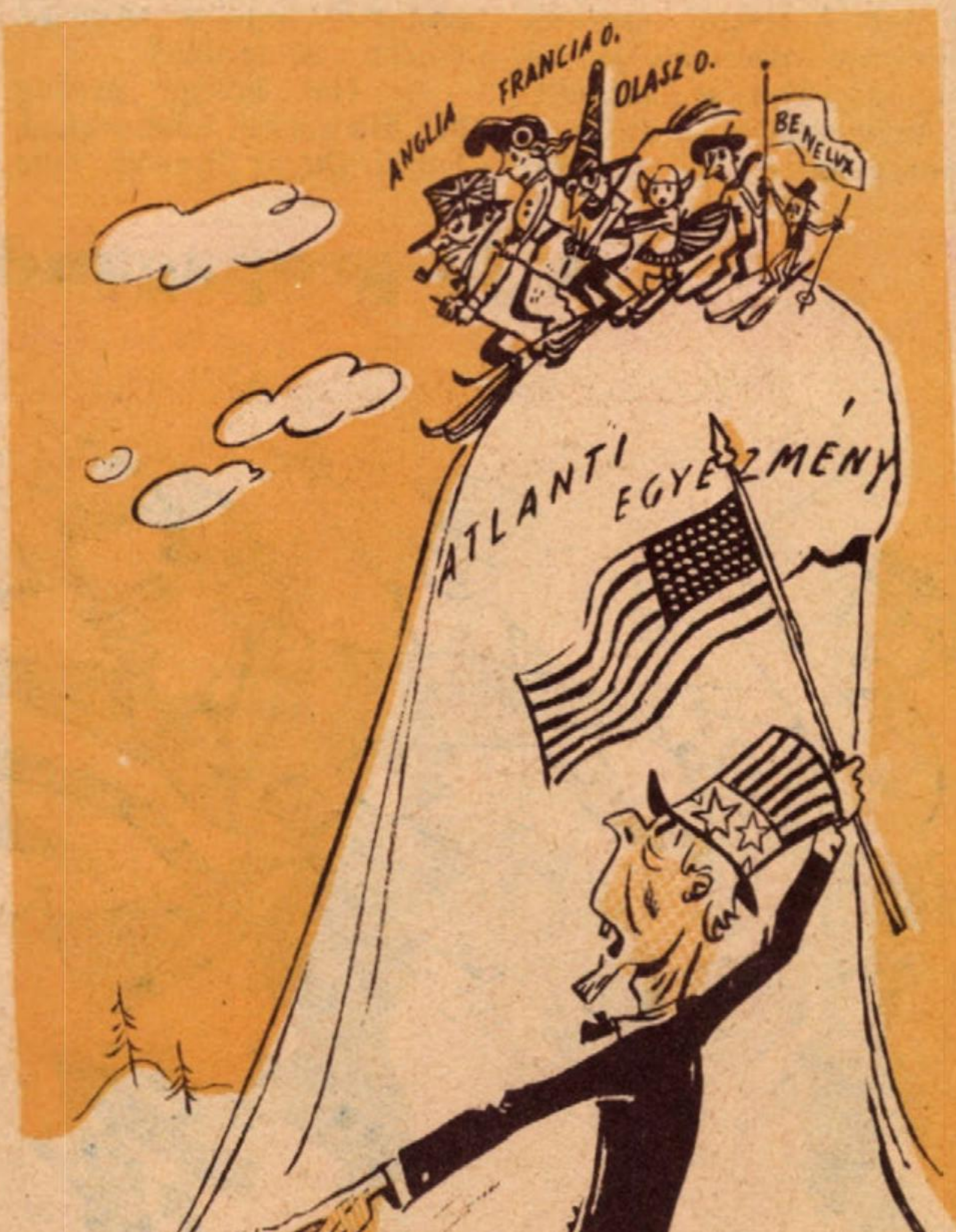

— Vigyázz! Kész! Rajt! Cél a teljes lecsúszás!

Ludas Matyi a KŐBÁNYAI SÖRGYÁRAKBAN

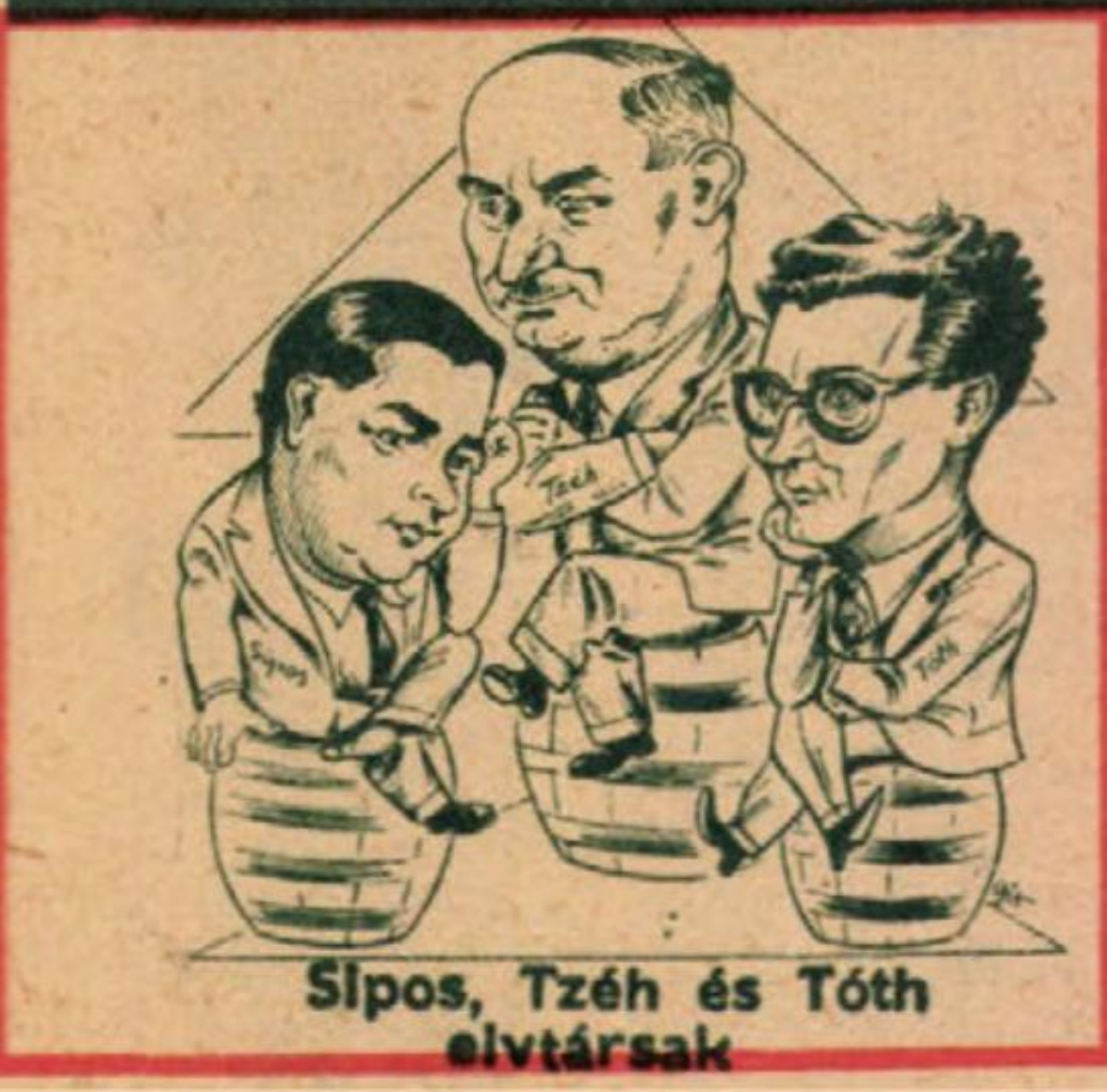

Sipos, Tzéh és Tóth elvtársak

Mire a szakértő megérti...

Tegnap nagy örömbe estem. Hallhattam egyik egfőbb sörgyári csúcsszakértőt beszélni a szomszéd gyárban. A kétkedőket és gyengéket győzte meg a terv- és normafelbontás eredményességéről. Mikor a hozzászólásokra válaszolt, magam is térdreestem, úgy hallgattam és elhatároztam, valamennyi ányomat racionalizálási inasnak adom. Am hallják, hogyan válaszolt azzal az aranyszájával, racionális mosollya ajakán.

— Csak nevetek Mócsing szaktárson, aki azt mondja, hogy ez különleges üzem. Specialitás. Itt nem megy a tervfelbontás, ez nem sámligyár, itt a tizenkettő nem egy tucat. Ha ezt egy gyerek mondaná, elfenekelném, de Mócsing szaktársnak azt üzenem, két lépésről üzenem a szemébe, fülibe, szájába, hogy az akarat, mely hegyeket görget, vizeket fakaszt, mindent legyőz, magyarra fordítva: mindent lehet, csak akarni kell. Ne higyje Mácsik bácsi sem, hogy azért, mert itt mutatószámmal dolgoznak, nem lehet normafelbontás. Ósdi nézet, hiányzik belőle a konkrét racionalizmus. Neki kell ugrani és kész.

A párosversenyről is beszélt.

— Páros élet a legszebb a világon, — mondta s röpke félórán keresztül szétvert minden ellenkező állítást. És micsoda szavakat használt!

Ambivalens, centrifuga, koordináta és így tovább egész az uk-muk-fukkig. A lényeg az, hogy nagy hatást gyakorolt. Megrögzött lógosok csípásra sírták a szemüket, egy álbeteg saját fején széttörte a mankót és a normafelbontást elvben és gyakorlatban egyformán elfogadták.

Előadás után a főszakértő sietett vissza a sörgyárba, szakértő társaival együtt meg volt híva egy kis racionális diskurzusra a háromszögértekezletre. Már várták és rögtön kapta is a kérdést, mely egész jó hideg zuhany volt a forró siker után.

Miért nem megy itt a tervfelbontás? Miért nem dolgoznak ki egy normafelbontó tervet végre, az önök dolga lenne. A szakértők összenéztek, a főszakértő bölcsen mosolygott, mint aki tudja a nagy titkot és szétnyilt a szája, amiből dőltek a szavak.

— Hát nem értik, hogy ez egy különleges üzem és nem sámligyár? Ez egy sajátságos üzem, egy speciális ritkaság, egy mutatószámos konkrétum, hol a pozitivum: negativum, pláne, ha normafelbontásról van szó.

A párttitkár azt mondta:

— Mennyi idő kell, hogy elszánja magát és megcsinálja végre a normafelbontási tervet?

A főraci hosszabb töprengés után hasára ütött, a szakértők fejüket vakarták s kész volt az ítélet.

— Hat hónap, esetleg hét. Ha minden kötél szakad, nyolc. De az ilyesmit nem lehet előre tudni. Nem vagyunk mi jósok, hanem szakértők.

— Máshol lehet? — szakértelmetlenkedett a vállalatvezető. Míg a párttitkár rövidebb terminust kért.

— A másüzem az más üzem és ez nem más üzem. És a kutya az nem eb, hanem kutya, — tromfolt képekben a raci, — különben is én máshol megteszem a kötelességem. Hogy pediglen lehet-e előbb, talán igen. Éjjel dolgozunk és nem alszunk, vasárnapot nem tartunk, feleségtől elválunk, pártmunkára nem járunk, akkor talán egy hónap mulva lesz valami normafelbontás, — szólt a szakértő és bánta, hogy megszületett.

— Nézze kedves racionális főszakértő, ha egy héten belül nem lesz kidolgozva a normafelbontás terve, akkor idegen szakértőt hívunk.

— Micsoda! — jajdult fel a főraci. — Idegen szakértőt? Azt már nem.

— Azt már nem, — morgott a racikórus is és szalmiákot szagoltak, hogy el ne ájuljanak.

— Várjunk csak — mondta a főraci, miközben arca többféle szint váltott. Egy hónap? Miért kell ahhoz egy hónap? Elég ahhoz két hét is. Mit kettő, egy is elég. Mindent lehet, csak akarni kell.

— Úgy van — zúgott a racikórus — és mondjuk rá mi is, hogy ámen.

N. S. I.

A jó propagandista

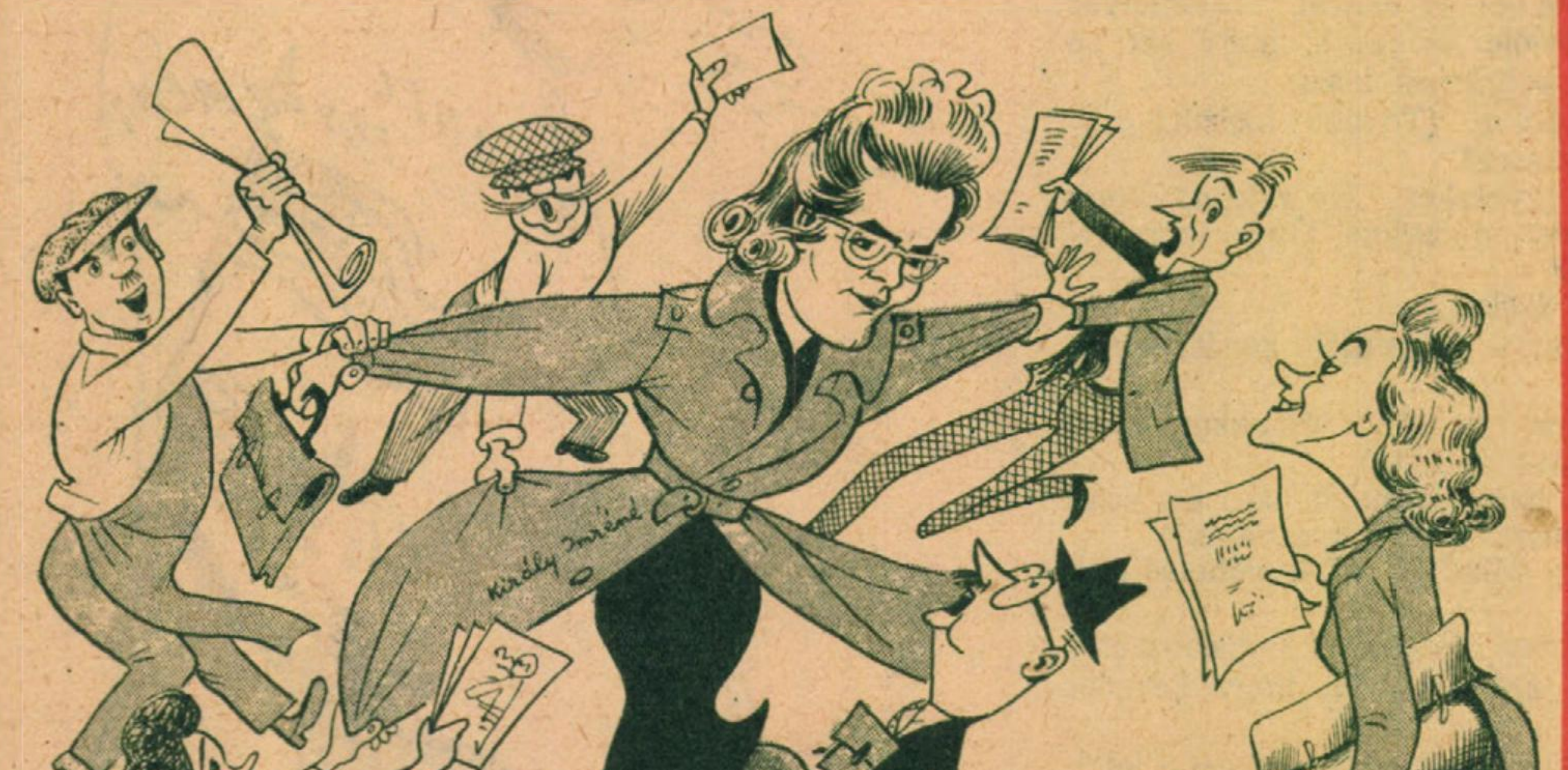

— Ráérsz elvtársnő?
Király Imréné: Hogyne. Én mindig ráérek.

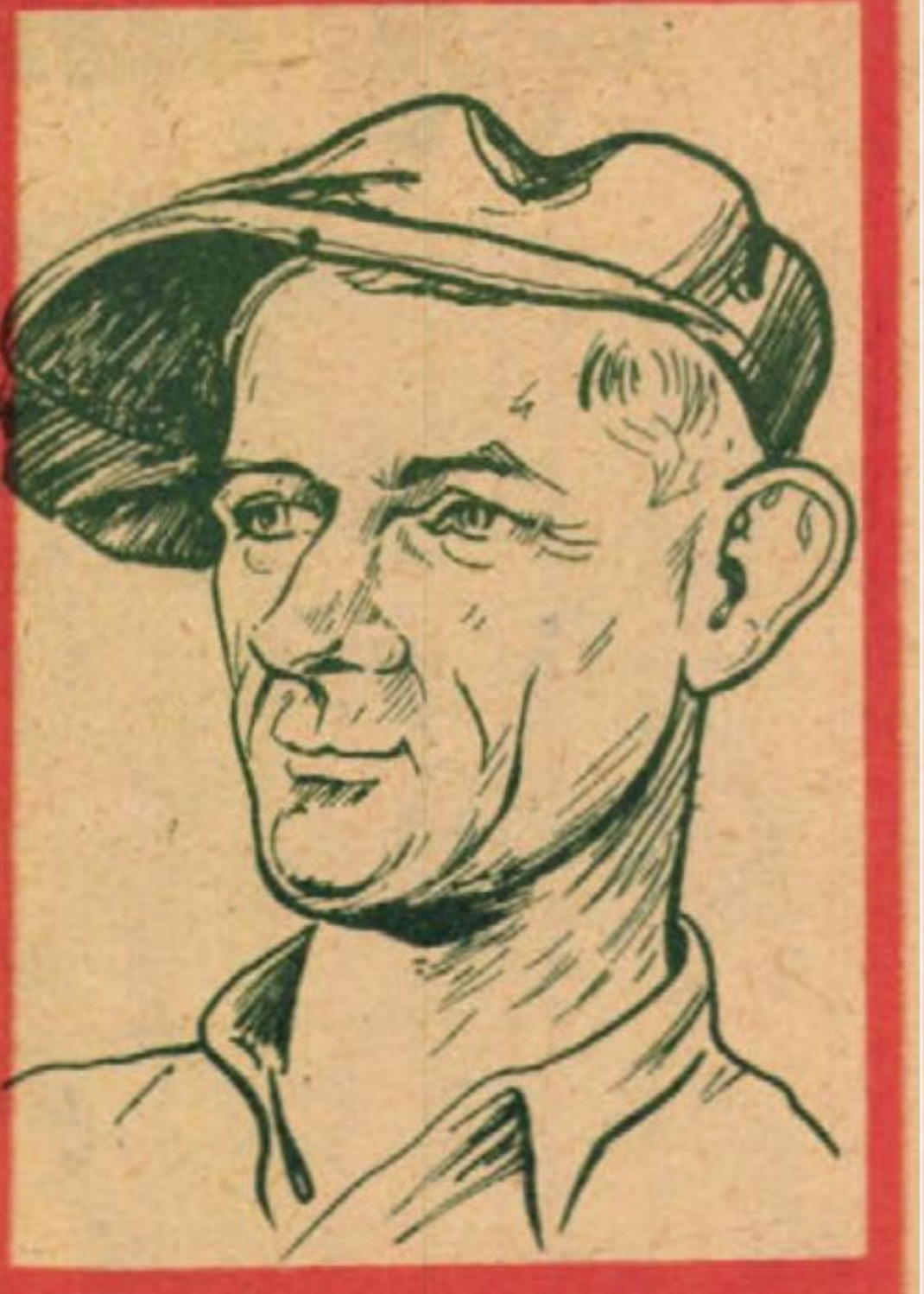

Méder Lajos kádármester, élmunkás.

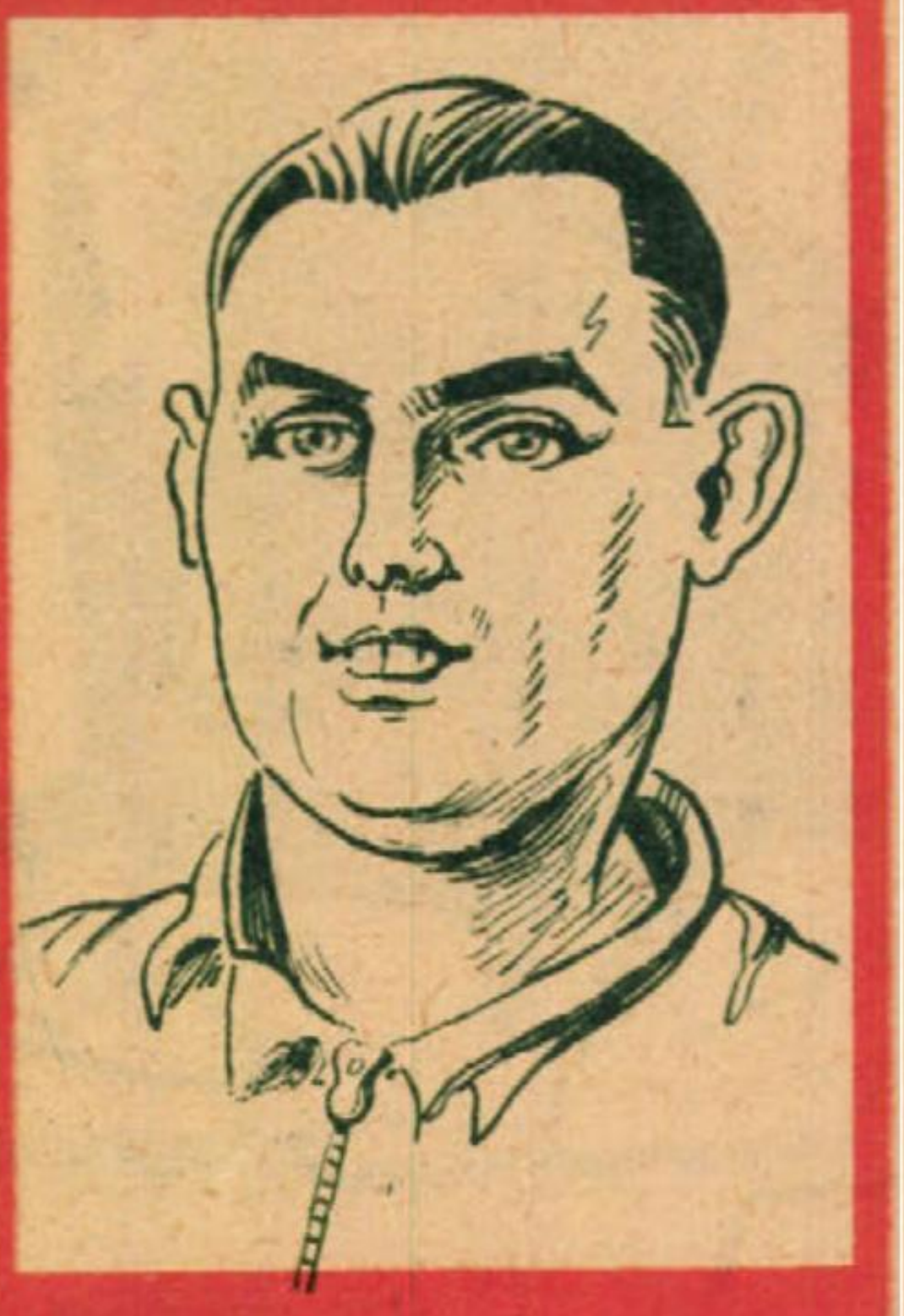

Langer Gyula kádármester, élmunkás.

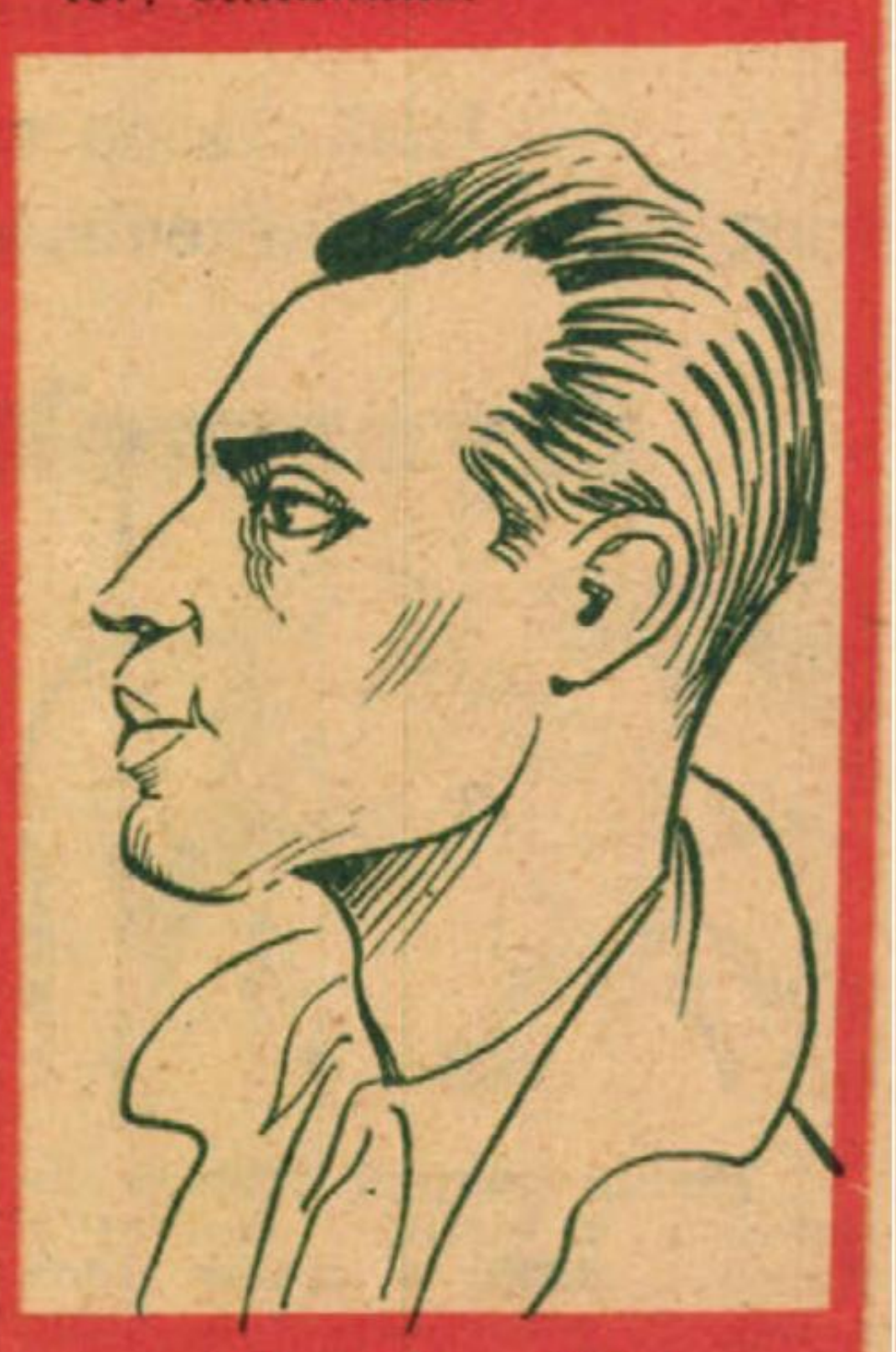

Orlei Pál oktató.

A sör folyékony kenyér

A Sörgyár kihivta munkaversenyre a Kenyérgyárat és ez nagyon stilusos, amellett, hogy hasznos lesz. Elvégre, mint tudjuk, rokonszakmáról van szó, hiszen „a sör folyékony kenyér”. Azonban van egy kis baj, ami mellett nem tudok szó nélkül elmenni. A nép eddig „a sör folyékony kenyér” jelszót nem vette egészen komolyan és változatlanul issza, ahelyett, hogy enné.

Én azonban, aki háromszor olyan zseniális vagyok, mint a jelszó alkotója, komolyan veszem a dolgokat és e frappáns jelmondat szerint élek. Mai étrendem például a következő:

Reggelire tejeskávé egy pohár világossal (és nem császárzsemlyével). Tízóraira mézes-dzsemes sört, bögre tejet rá, utána sziesztázok a félreesőn. Ebéd húsleves, tormáshús. A húst Nektárral eszem és Baksört iszom, hogy szomjam tünjön. Uzsonnára zsíros vagy vajas sör, utána egy pikkoló Paracelsus. Vacsorára kakaó és egy kis Porter-sört rágcsálok hozzá.

Azt mondanom sem kell, hogy remekül érzem magam és csak megvetéssel tudom sujtani azokat, akik a sört nem eszik, hanem isszák. Sajnos, mégis baj van. Kiderült, hogy a sör, bár folyékony, mégsem kenyér. Ezek szerint nem lángész vagyok, hanem mindössze hülye. Bedőltem a tőlem eltekintve is zseniális plakátnak. Kárpótlásul nem mondhatok mást, mint hogy:

— Pincér, hozzon egy nagy adag bécsiszeletet, valódi kenyérrel s mellé egy nagy korsó barnát, valódi sörrel.

Jelenet az udvaron

(Gizike a gyárudvar közepén áll és bámészkodik. A propagandista arra jön és megszólítja.)

PROP.: Jó, hogy látlak, Gizike, meg akartalak kérni egy kis társadalmi munkára . . .

GIZIKE: Jaj istenem, ne szakítsatok szét, semmire sem érek rá . . .

PROP.: Csak meg akarom veled beszélni . . .

GIZIKE: Megbeszélni sem érek rá, meghalni se érek rá. Nem elég a munkám a termelésben, meg a társadalmi munka, Szabad Nép, Népszava, Tartós béke, szeminárium . . .

PROP.: De hiszen nem jársz szakszervezeti szemináriumra...

GIZIKE: De azért is folyton nyúznak, amellett nő is az ember, anya . . .

PROP.: Tudtommal nem vagy férjnél . . .

GIZIKE: Éppen ez az. Ahhoz, hogy feleség és anya legyek szintén meg kell tenni a megfelelő lépéseket . . .

PROP.: Most például esküvőre indulsz?

GIZIKE: Nem. Most megyek a pártirodára. Meg akarom kérdezni, mikor lesz az élmunkás-vacsora . . .

PROP.: Én is megmondhatom neked, szombaton. Szóval, arról van szó, nem tudnád-e elvállalni . . .

GIZIKE: Nem. Képtelen vagyok rá. Szólj a Szabó Sárinak, az jobban ráér . . . (Indul.)

PROP.: Hová mégy?

GIZIKE: Mondtam, hogy a pártirodába.

PROP.: De hiszen már megfeleltem arra, amit kérdezni akartál . . .

GIZIKE: Mást is akarok kérdezni.

PROP.: Mit?

GIZIKE: Nem tudom. Majd ott eszembe jut valami. De kérlek, ne tarts fel, már egy félórája ácsorogtatsz itt és elvonsz a termelő munkától . . .

(Gizike továbbrohan, a propagandista fejcsóválva néz utána.)

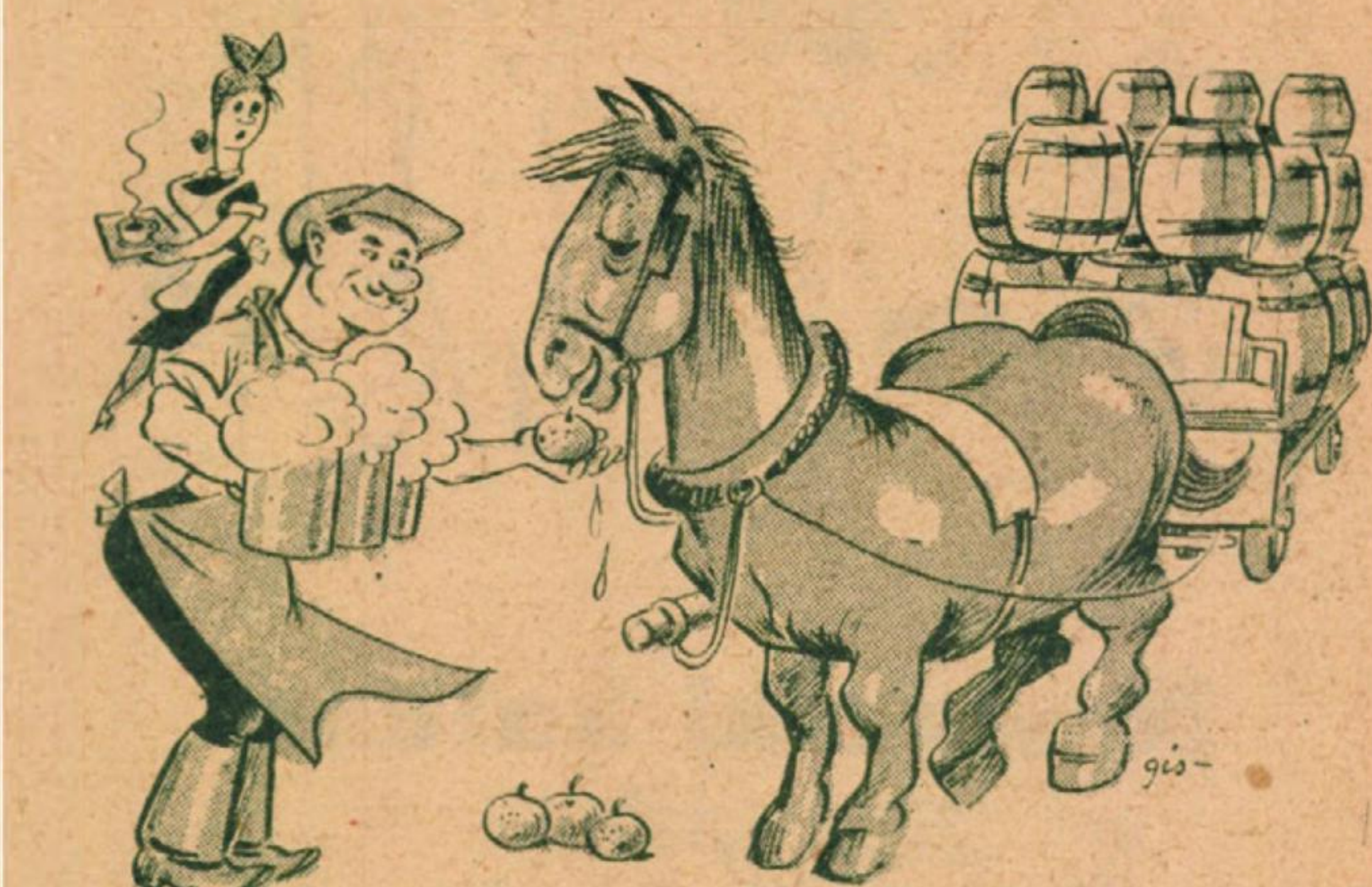

Képünk a Sörgyár kedvenc lovát ábrázolja, „aki” olyan jól van bedresszirozva, hogy megeszi a hűtőházból kikerült hulladékalmát, iszik rá egy pofa sört, csak az a baj, hogy az utóbbi időben elszemtelenedett és egy duplafeketét is kér utána.

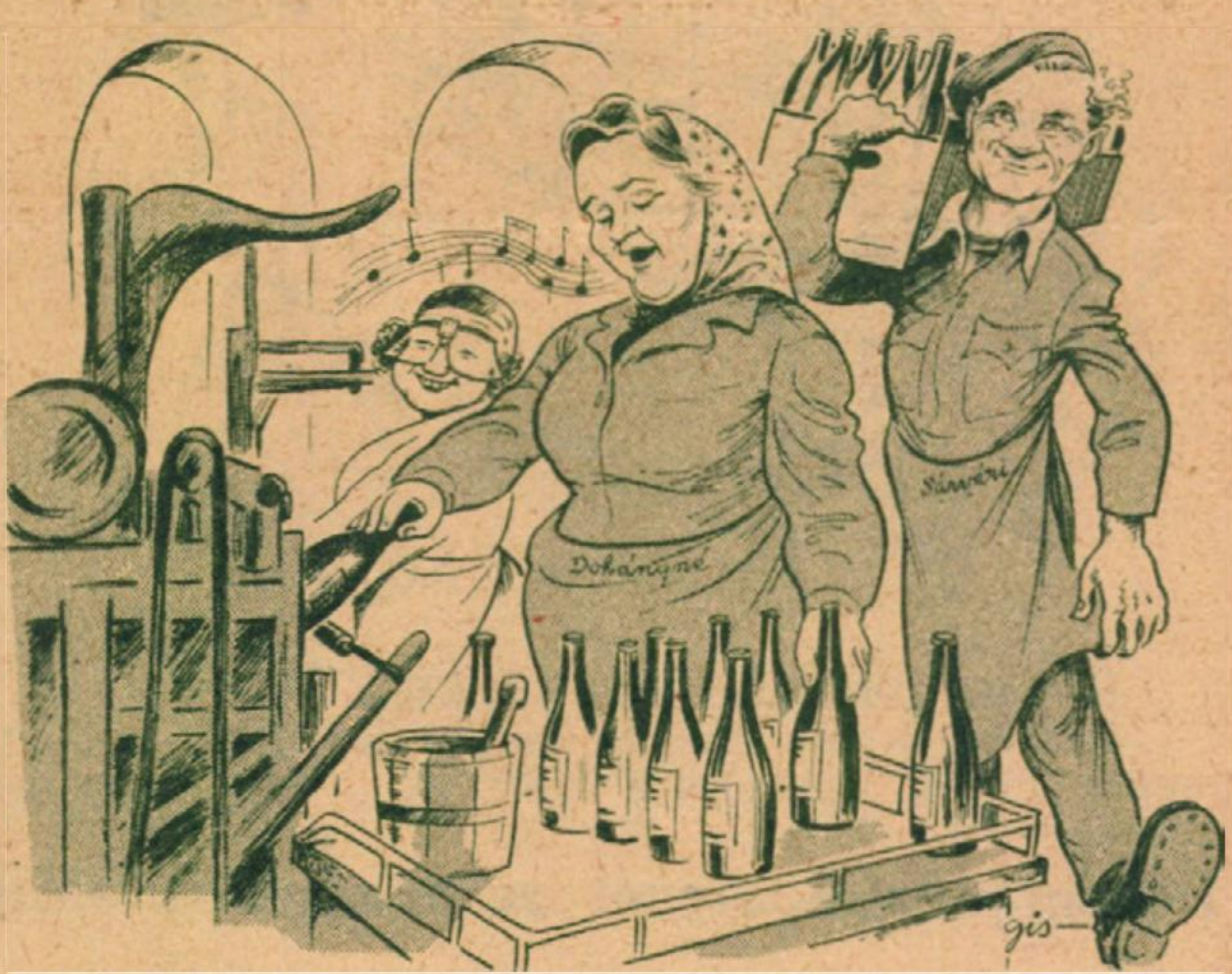

Dohányné elvtársnő a címkézőben énekelve végzi a munkáját. A hároméves terv elején azt dalolta, hogy „Maros vize folyik csendesen,” a hároméves terv végefelé „Ritka búza, ritka árpá”-t énekelte, most az ötéves terv elején ezt a pattogó gyorscsárdást énekli: „Szép a rózsám, nincs hibája”.

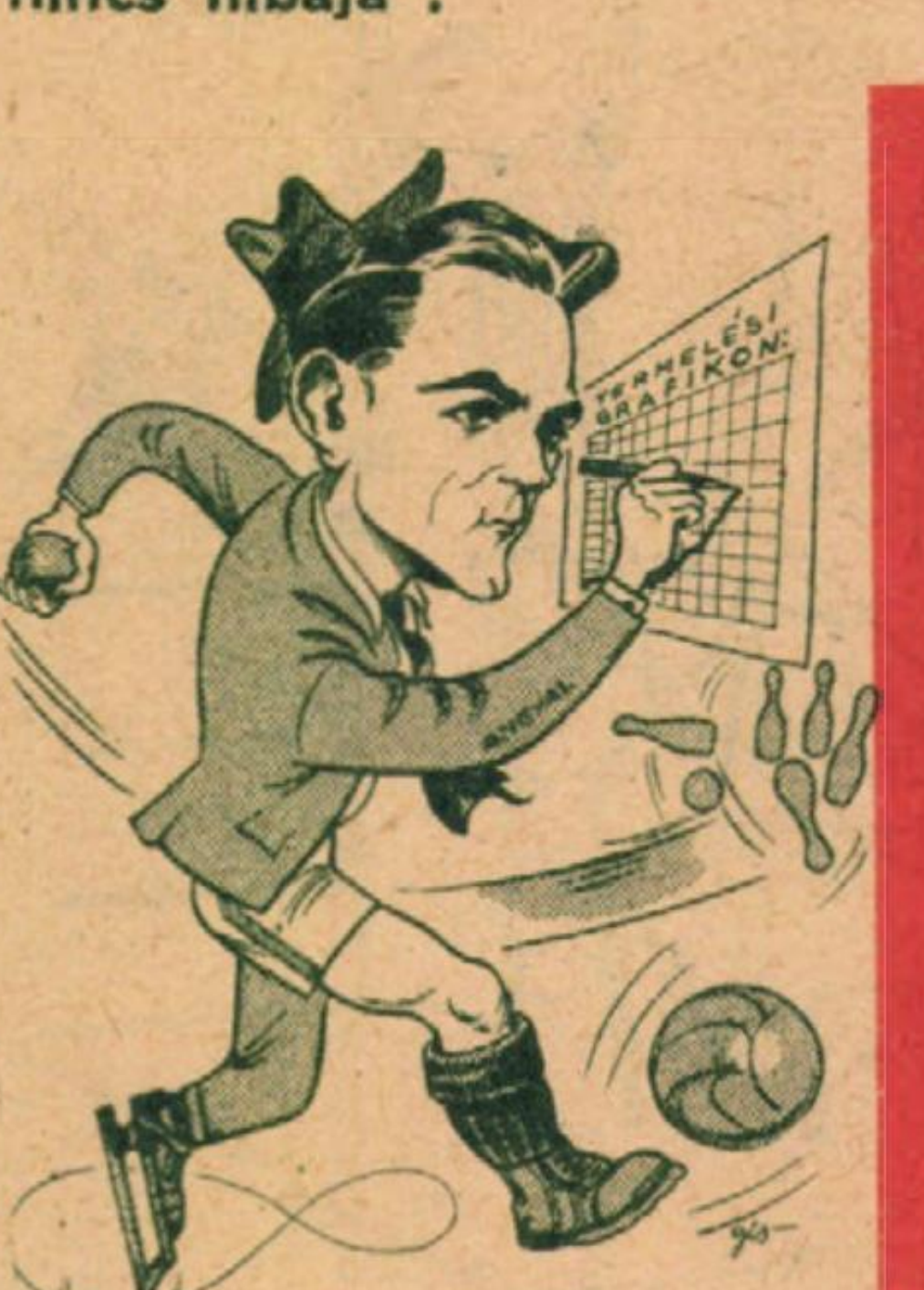

Angyal István termelési felelős, aki nemcsak a munkában nyújt kiváló teljesítményt, hanem a sportban is.

Jövő héten:

LUDAS MATYI

az Egyesült Izzóban!